COLECTIA ROMANTIC

342

Susan Johnson

INSULA SCOICILOR

editura alcris

SUSAN JOHNSON

Insula scoicilor

Traducerea și adaptarea în limba română de

BRÎNDUȘA CARMEN BORZA .

ALCRIS

Pentru John

Capitolul 1

O furtună nemiloasă de zăpadă se abătuse asupra orașului Vancouver în timpul nopții. Acum, vineri, la ora opt dimineața, zăpada strălucea în fața ochilor oamenilor care se îndreptau spre clădirile înalte în care-și desfășurau activitățile, din centrul orașului.

Kathryn Ashby își scutură zăpada din părul blond și de pe botinele de piele în timp ce se grăbea să străbată holul clădirii Vancouver *Clarion*. Era sigură că nu uitase nimic: pașaportul, biletele de avion, camera de luat vederi, banii...

Un râs puternic îi tulbură gândurile în timp ce se apropia de biroul șefului de redacție. Râsul avea ceva malițios în el. Cu un oftat își aranjă mai bine pe umăr geanta în care-și ținea camera de luat vederi.

Recunoscuse acel râs și nu fu surprinsă să se întâlnească cu Trish Rice. Secretara, o anorexică brunetă, stătea de vorbă în anticameră cu doi redactori tineri. Trish era o bârfitoare notorie și Kathryn remarcă faptul că secretara îi aruncase o privire nu tocmai prietenoasă în momentul în care o văzuse.

– Hei, bună! făcu Trish cu o amabilitate falsă. Te căutam să-ți dau ultima veste. Presupun că ai aflat...

Kathryn știa că Trish n-o plăcea deloc. O ura pentru succesul ei în cariera fotografică. Iar acum, sclipirea de mulțumire din ochii brunetei nu putea prevesti nimic bun.

– Ce să aflu? întrebă Kathryn oftând.

Trish se întoarse cu o încetineală studiată spre espressor, își umplu un pahar de carton cu cafea și apoi adăugă, mărind spuspansul:

– Pantera s-a întors!

Katrhryn simți cum cafeaua pe care o băuse în dimineața aceea i se revoltă în stomac.

– Zău? făcu ea încercând să-și controleze emoțiile. Credeam că Rex se întoarce abia săptămâna viitoare.

– Am dat de el ieri după-amiază. Tocmai le spusesem Sarei și Amandei că trebuie să mă duc la aeroport s-o iau pe sora mea, când am dat în parcare peste pantera de la *Clarion*.

– Serios? făcu Kathryn indiferent, privindu-și ceasul. Iartă-mă, dar mă grăbesc îngrozitor.

– Rex mi-a spus că nu se simte prea bine și vrea să-și ia liber, insistă Trish. Dar va trece totuși astăzi pe la birou, puțin mai târziu.

Puțin mai târziu? Kathryn se mai liniști.

– Oh, nu pot să-l văd, spuse ea dezolată. Mă grăbesc să ajung la aeroport.

– Unde pleci? întrebă Trish dezamăgită.

Kathryn știa că Trish ar fi jubilat să o vadă întâlnindu-se cu Rex Panther, asta după ce la începutul lui ianuarie, acum două luni, în ziua în care câștigase prestigiosul premiu McGillivray pentru cea mai bună fotografie a anului...

Ce să mai! Ziua în care se făcuse de râsul lumii!

– Eu și Charlie plecăm în L-Ile des Coquilles.

– Ce mai e și asta?

– O insulă din Caraibe.

– N-am auzit de ea.

– Posibil, pentru că e o insuă mică. Flame Cantrell are o vilă acolo și vrea să-i luăm un interviu în exclusivitate pentru numărul de sâmbătă.

– Flame Cantrell? O fotografiezi pentru *Weekends Wonderful?*

– Mda, spuse Kathryn degajat.

– Dar ea nu dă niciodată interviuri! exclamă Trish iritată aruncând paharul de carton gol. E mai rău decât a fost Greta Garbo! Niciodată, dar niciodată, n-a apărut cu acordul ei în ziare!

– Hei, Trish, nu știi că niciodată nu trebuie să spui „niciodată“? Credeam că ești fan James Bond!

Sara și Amanda, care tocmai se alăturaseră curioase grupului, rămaseră cu gurile căscate. Kathryn își făcu loc printre ele cu bărbia ridicată, îndepărtându-se.

– Ah, și încă ceva, adăugă ea pe un ton dulce-artificial, întorcându-se pe călcâie. Transmite-i lui Rex toate cele bune și spune-i că-mi pare rău că nu ne-am întâlnit!

Și asta era cea mai mare minciună pe care o spusese în viața ei. Dacă ar fi fost după ea, ar fi preferat să se ascundă în gaură de șarpe, numai să nu dea ochii cu Rex Panther.

Pufni nervoasă și încercă să se calmeze. Era ridicol să se lase înfuriată din cauza unui simplu sărut. Atunci de ce era furioasă? Se întâmplase acum două luni și ei tot nu-i trecuse.

Se îndreptă spre biroul lui Ken rememorând acea scenă fatidică a suta oară.

În ziua în care câștigase premiul McGillivray, Ken o chemase la el în birou în pauza de masă, pentru a-i da cele mai fierbinți știri. Nimeni nu le auzise, sau cel puțin nimeni nu i le spusese și ei. Se simțise dezamăgită crezând că nu câștigase premiul râvnit, dar nu arătase asta. Nu bănuise nimic și abia când

deschisese ușa biroului lui Ken și o mulțime de voci strigaseră la unison: „Surpriză!“ se simțise în al nouăea cer.

În biroul lui Ken era toată echipa în păr, așteptând-o doar pe ea. Comandaseră mâncare chinezească și pe biroul lui Ken erau înghesuite zeci de pahare de plastic pentru șampanie.

Singurul care mai lipsea din formație era Rex Panther. Kathryn fusese fericită că Rex nu venise s-o felicite – și asta dintr-un motiv pe care atunci nu și-l putea explica. Pur și simplu nu se simțea în largul ei în preajma lui.

Charlie Burke, partenerul ei, îi spusese despre el că era genul de om misterios, retras și plin de ascunzișuri. Asta nu însemna că nu era prietenos cu colegii de echipă. Dar părerea lui Kathryn era că Rex nu amesteca munca cu viața privată.

Dar după ce petrecea se terminase și toată lumea plecase acasă – în afară de ea, Ken și Trish, care făcea curățenie – ușa se deschisese brusc și, spre surprinderea ei, apăruse Rex în persoană. Arătând ca lovită de trăsnet, Katrhyn simțise că nu se mai putea ține pe picioare. Rex se scuzase spunând că abia aflase și el despre premiu și venise s-o felicite. Și cum stătea ea acolo, nemișcată, Rex se apropiase de ea, o apucase ferm de umeri și o sărutase direct pe gură.

Kathryn bănuise că Rex intenționa s-o sărute prietenește, dar atingerea buzelor lor îi transmisese un fior sexual inimaginabil. Poate că simțise asta din cauza faptului că de doi ani de zile nu mai fusese sărutată. Cine mai știa? Oricum, era sigură că niciodată nu mai simțise așa ceva. De vină fusese și șampania pe care o băuse mai devreme. Pentru că, din cauza ei, în loc să protesteze, Kathryn îi răspunsese lui Rex cu pasiune și din gât îi ieșise un geamăt slab, iar degetele ei se înfipseseră în geaca lui de piele.

Când o eliberase, privirea lui păruse amuzată și-n colțul gurii îi fluturase un zâmbet ironic. „Măi, măi, șoptise el, cine ar fi crezut? Te comporți chiar ca o femeie!“

Reacția ei fusese promptă. Mâna dreaptă șfichiuise aerul și lovise obrazul stâng al lui Rex, lăsându-i urme roșii.

Trish țipase de uimire și Ken bolborosise ceva pe jumătate surprins, pe jumătate amuzat. O clipă nici ei nu-i venise să creadă ce tocmai făcuse, ca în secunda următoare să-și ia geanta de pe birou și să plece grăbită trântind ușa în urma ei. Alergase pe coridoare de teamă ca Rex să n-o urmărească, și nu se mai oprise decât acasă.

În ziua următoare se mai liniștise. Analizase siuația la rece și ajunsese la concluzia că-l pălmuise pe Rex nu

pentru că o sărutase și nici pentru că o felicitase, ci pentru cuvintele ironice pe care i le adresase ulterior. Cum adică : „te comporți chiar ca o femeie“? La o analiză mai profundă, trebuia să recunoască faptul că-n ultimii patru ani și ea se întrebase uneori dacă mai era femeie. Dar asta nu-i dădea dreptul lui Rex Panther să fie ironic.

Remarca lui o duruse. Dar oare Rex nu avusese dreptate s-o facă?

Apoi se gândise că cea mai bună soluție era să se ducă la Rex și să-și ceară iertare. Se grăbise să ajungă la birou, dar Rex Panther era de negăsit. Trish o anunțase cu un zâmbet rutăcios pe buzele roșii că Rex plecase, cu un contract pentru două luni pe undeva, prin țară.

Și acum se întorsese. Nici nu știa ce era mai bine să facă. Dacă își cerea iertare acum, putea fi cam târziu și Rex ar fi considerat că poate Kathryn acorda prea multă importanță unui fapt minor. Cel mai bine era să uite incidentul și să se prefacă indiferentă, să ia totul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Bine că pleca în dimineața aceea! Abia aștepta să plece împreună cu Charlie. Nu numai din cauza lui Rex, dar și datorită acelui interviu pe care avea să-l ia. Cu siguranță acel articol îi va asigura o ascensiune considerabilă la *Clarion*.

Biroul lui Ken era la capătul coridorului și când Kathryn ajunse acolo, bătu la ușă, așteptă invitația și intră. Lăsă special ușa deschisă pentru ca fumul gros de țigară să iasă din încăperea înceţoșată.

Ken trânti telefonul. Fața lui vânătă, din cauza băuturii, se învinețise și mai tare, și părea că zecile de vinișoare care-i străbăteau fruntea aveau să explodeze dintr-o clipă-n alta.

– Rahat! urlă el stingând a douăzecea țigară din ziua aceea într-un morman de mucuri fumegânde.

Kathryn se așeză pe un fotoliu, tăcută și îngrijorată. Lucra pentru Ken Webster de trei ani și-l cunoștea destul de bine cât să-și dea seama că momentan nu avea cum să-l calmeze. Nu avea nimic de făcut decât să aștepte până ce Ken putea să comunice coerent.

– Al naibii Charlie!

– Charlie? Ce-a mai făcut?

– I s-a îmbolnăvit toată familia de pojar!

– Pojar! exclamă Kathryn simțind cum o pufnește râsul.

Deja și-o imagina pe soția lui, Emma, împreună cu cei trei copii ai lor năpădiți de bubițe roșii.

– De ce râzi? Nu văd nimic de râs în asta!

– Ai dreptate, mustăci, Kathryn. Iartă-mă, Ken, îmi pare rău pentru familia lui Charlie, dar mi-o imaginam pe Emma...

– La naiba, Kate! Tu n-asculți ce-ți spun? Am spus toată familia! Știi ce înseamnă asta?

– Ce? Să nu-mi spui că și Charlie...

Ken dădu din cap.

– Poftim??? Charlie s-a îmbolnăvit de pojar?

– Exact! Peste două ore trebuia să fie în avion cu tine, în drum spre interviul secolului!

– Și cine-l va înlocui?

– Pe mine mă întrebi? De ce crezi că sunt nervos?

Așa era! Doamne! Nu puteau să piardă interviul cu Flame Cantrell! Trebuiau să facă ceva. Dar ce? Cine îl putea înlocui pe Charlie Burke? Cine???

Nimeni, cu excepția lui Rex Panther! Kathryn simți cum pereții biroului se strâng în jurul ei și o sufocă. Adevărul era că Rex era un geniu. Dar Kathryn spera ca șeful lor să nu vadă lucrurile în aceeași lumină.

– Și ce vom face, Ken? întrebă cu o figură inocentă Kathryn. Nu putem pierde șansa asta. Cu o asemenea ocazie te întâlnești o dată la o sută de ani...

– Avem nevoie de un miracol, asta e! strigă disperat Ken.

– Un miracol? Niciodată nu m-am considerat un miracol, se auzi din spatele lui Kathryn vocea amuzată a lui... Rex Panther.

– Panther! sări Ken de pe scaun. Doamne, omule, te așteptam abia săptămâna viitoare. Chiar că-i un miracol!

– Am terminat treburile mai repede decât mă așteptasem și m-a adus un prieten cu avionul lui particular.

Kathryn, care se făcuse mică în scaunul ei, îndrăzni să-l privească, și rău făcu, pentru că Rex își ațintă toată artileria grea a ochilor lui verzi asupra ei și spuse pe un ton suav:

– Katie, draga mea, să înțeleg că-mi faci onoarea de a-mi accepta compania în călătoria ta în L'Ile des Coquilles?

Kathryn rămase înțepenită pe scaun, simțind cum inima începe să i-o ia razna. Rex Panther, bărbatul de care se ferise timp de două luni și de care spera că scăpase și de data asta, stătea sprjinit de tocul ușii în geaca lui de piele, cu mâinile în buzunare, și-i zâmbea șăgalnic. Probabil tocmai venise la birou, pentru că în părul lui negru străluceau câțiva fulgi de nea. Arăta minunat. Atunci de ce se simțea amenințată de prezența lui? De ce i se părea că Rex e prea sexy și periculos pentru ea?

Kathryn își umezi buzele. Ochii lui Rex n-o slăbiră așteptându-i răspunsul.

Kathryn își drese glasul, încercă să adopte o atitudine semeață și scuturându-și sacoul de câteva fire de praf imaginare, spuse pe un ton degajat:

– Am înțeles de la Trish că Rex tocmai a sosit și se simte extrem de obosit. Tocmai de aceea ar trebui să-l menajezi, Ken, și să-i oferi câteva zile de concediu. Trebuie să ne protejăm valorile, nu?

– Așa e, Katie, spuse molcom Rex. Am nevoie de o vacanță. Dar, sincer, prefer soarele din Caraibe viscolului de aici. Tu ce-ai alege? Nămeții de zăpadă, sau nisipul de pe malul însorit al unei insule exotice?

– La naiba, Kate! sări Ken enervat. Cum poți fi atât de fraieră? Avem nevoie de un reporter și dacă există unul mai bun decât Charlie, acela e chiar Rex! Fii realistă, ce naiba! Sigur, Rex, mulțumesc. Nici nu mă gândesc! Lucrurile s-au aranjat mai bine decât îmi închipuiam. Mișcați-vă fundurile la aeroport și o să aranjez eu să-ți trimit mâine tot echipamentul, bine?

– Kate, azi-dimineață ai venit cu mașina la birou? întrebă molcom Rex.

– Nu, spuse Kathryn înțepată.

De fapt nu-i plăcea să i se spună Kate. Și în nici un caz Katie. Kathryn era numele ei și voia ca toată lumea să-l respecte.

– Charlie trebuia să vină azi cu mașina la birou și urma să mergem împreună la aeroport, explică ea.

– Perfect! spuse Rex. Eu am venit cu mașina. Dar, totuși, trebuie să trec puțin și pe acasă.

– N-avem timp, scutură Kathryn neliniștită din cap.

– Stau în Shaugnessy. E chiar în drum spre aeroport. Nu vom întârzia nici un minut. Îți promit.

Kathryn se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă. Își făcu loc cu greu prin spațiul îngust dintre brațul lui Rex și tocul ușii. Geanta de umăr i se agăță de clanță și trase nervoasă de ea, săgetându-l din priviri pe vinovat.

– Sper că ți-ai luat și o pereche, două de bikini, șopti Rex provocator.

– La revedere, Ken, spuse Kathryn ignorându-l pe Rex. Ne vedem săptămâna viitoare.

– Multă baftă. Să veniți cu un material trăsnet. Mi-am pus multă bază în voi, așa că să nu cumva să mă dezamăgiți! Rex, dacă există o persoană pe lumea asta în fața căreia să se deschidă glaciala Flame Cantrell, acela ești tu!

– O să mă străduiesc, Ken. Indiferent de sacrificiile pe care voi fi nevoit să le fac, o voi pune pe actrița asta înfumurată cu botul pe labe. Îți promit.

Al naibii misogin! Kathryn îi aruncă o privire dezgustată lui Rex și-și aminti involuntar sărutul de acum două luni. Poate că avea și el dreptate. Rex avea un farmec irezistibil. Dar trebuia să-l uite. Să-i iasă din minte. Indiferent de ce-i spunea înclinația erotică, trebuia să se țină tare, să fie un capul pe umeri. Rex era un cuceritor prin natura lui.

Și, oricum, ea n-avea timp de bărbați. Nu mai avea timp. Își dedicase o dată viața unui bărbat și se dovedise că nu meritase efortul.

– Lasă-mă să-ți duc eu geanta, se oferi Rex amabil.

– Nu, mulțumesc, spuse ea din vârful buzelor. Nu e grea. Mă descurc.

– Cum dorești, ridică el indiferent din umeri. Nu-i așa că ai fi preferat să nu fiu eu acela care să te însoțească pe insulă?

Întrebarea o lăsă fără replică. Cum ghicise?

Rex deschise ușa de la intrarea de serviciu, care dădea în parcare. Frigul iernii o izbi pe Kathryn în față și fulgii jucăuși de zăpadă îi intrară în păr, în ochi și-n gură.

– Nu mă placi, constată el luând-o pe după umeri, încercând s-o protejeze de vântul puternic.

Kathryn se smulse ostil din îmbrățișarea lui.

– Vezi? Ce-ți spuneam? Mă întreb de ce, continuă el. Dar o să aflu eu săptămâna asta.

Mașina lui era parcată la intrare.

– Mai bine lasă-mă să te lămuresc de acum, ca să te scutesc de o bătaie de cap. Mi se pare că ești arogant, încăpățânat și misogin.

Rex deschise ușa din dreapta șoferului, îi smulse bagajele din mâini și i le aruncă pe bancheta din spate.

– Hei! Ai grijă! strigă ea uimită de reacția lui violentă. Și pe deasupra constat că mai ești și brutal.

– Poate, spuse el încruntat. Dar aș vrea să mai aflu și cum ai ajuns tu la concluziile astea.

Kathryn se trânti pe scaunul din dreapta și închise portiera, așteptând îmbufnată să plece odată și să se termine cu toată acea analiză psihologică.

– Ador provocarea, spuse el demarând în trombă. Știi, Katie Ashby, ești o persoană interesantă. Și-mi dau seama că-n spatele privirii tale se află o persoană mult mai complexă. Pari rece, inabordabilă, aristocratică, cu părul tău bond și ondulat pe care niciodată nu l-am văzut în dezordine și care-mi transmite mesajul: „privește, dar nu mă atinge". Dar când ne-am sărutat...

– Aha! Mă întrebam cât va mai dura până să-mi spui asta. Ne-am sărutat? Tu m-ai sărutat! Iată, ce-ți spuneam? Tu ești agresorul și nici măcar asta nu poți să recunoști.

– După câte-mi amintesc – și-mi amintesc perfect, te asigur – ai participat la fel de pasional ca și mine.

– Exclude-mă din propoziție. Șampania a participat în locul meu.

– De ce m-ai pălmuit, Katie? întrebă el fără să pară supărat. Tot șampania a fost de vină?

Katie se întoarse furioasă spre el și privindu-i profilul masculin simți cum se înmoaie.

– Ce? Vrei să-mi cer iertare? Asta vrei de la mine? Bine. Îmi cer ierare. Iartă-mă că te-am pălmuit, Rex Panther. E bine? Află că după ce am făcut-o chiar mi-a părut rău. A doua zi am venit la birou cu gândul să te caut și să-mi fac mea culpa. Dar nu te-am mai găsit.

După ce spuse asta, Kathryn se simți infinit mai ușurată.

– Îți accept scuzele. Dar tot trebuie să aflu adevăratul motiv pentru care nu mă placi, nu-i așa, Katie? Pentru că sunt convins că există unul.

– Vom mai vedea.

*

* *

Casa lui Rex părea ruptă din povești. Brazii, cărarea care ducea spre intrare, gardul scund și acoperișul în patru ape erau acoperite cu zăpadă imaculată.

– Ce căsuță frumoasă! nu se abținu Kathryn să remarce.

– Vrei să intri puțin și să bei o cafea în timp ce-mi strâng eu câteva lucruri?

– Nu se supără soția ta?

– Nu se supără, pentru că nu există. Stau singur.

Kathryn refuză să-și analizeze sentimentele care-i produceau, din nu se știe ce motive, o stare de euforie.

– Nu, mulțumesc. Te aștept în mașină.

– Cum vrei. Nu stau mult. Doar câteva minute.

– Bine, spuse Kathryn.

N-avea chef să-l aștepte pe Rex în frig și să se gândească la cine știe ce prostii. Așa că deschise portiera și ieși din mașină bătând pasul pe loc, încercând să se încălzească.

Ușa casei vecine se dechise larg și în prag apărură trei copii – o fetiță de vreo doisprezece ani, un băiat de vreo zece și o puștoaică nostimă de patru ani îmbrăcată în roz-fosforescent, cu un păr superb, lung și cârlionțat. În spatele lor apăru o femeie blondă de vreo treizeci de ani, îmbrăcată elegant, care închise ușa și i se adresă fetei celei mari:

– Melissa, draga mea, pune-i căciulița lui Jessica.

– Sigur, mamă.

– Hai, mami! strigă băiatul alergând spre mașina cu motorul pornit în care stătea tatăl lor. Întârziem la școală.

– Iartă-mă, puiule, dar a sunat telefonul.

Kathryn nu mai auzi restul discuției pentru că toți patru intrară în mașină continuându-și viața obișnuită al cărei martor fusese și ea pentru câteva secunde.

Și-ar fi dorit să tragă cu ochiul mai mult. Era un pic invidioasă. Ar fi vrut și ea să aibă parte de o viață de

familie liniștită, să trăiască lângă un soț iubitor, să crească trei copii cărora să le citească seara povești... Doamne! Ar fi dat orice pentru asta.

Oftă adânc și se întoarse cu picioarele pe pământ. Era dureros. Când va scăpa de sentimentul acela de goliciune? Sau îl va trăi tot restul vieții?

– Hai, Kate! strigă Rex smulgând-o din reverie.

Kathryn intră în mașină și tăcu o vreme. Apoi, simțind că trebuie să facă ceva, deschise radioul.

„... Vremea se va îmbunătăți în următoarele douăzeci și patru de ore. Temperaturile vor urca până la zece, cincisprezece grade. Valul de frig pe care..."

Rex schimbă frecvența și în treacăt îi atinse degetele lui Kathryn care întârziaseră pe taste. Kathryn se retrase ca arsă. Ce naiba se petrecea cu ea? Se sălbăticise chiar așa de mult? De ce oare lângă Derek, bărbatul care-i fusese logodnic, nu se simțise așa? De ce se simțea amenințată? De ce se temea ca Rex să nu distrugă ceva în interiorul ei, dacă ea se simțea golită de sentimente?

Închise ochii și-și lăsă capul pe spate. De ce i se părea că sfârșitul acela de săptămână va fi un dezastru?

Capitolul 2

– Ai mai fost în Caraibe?

– Nu, răspunse Kathryn oftând adânc și privindu-l pe Rex care stătea lângă ea, în timp ce elicopterul lui Flame decola de pe aeroportul Guadelupe. Ar fi trebuit să... adăugă ea, dar se opri la timp.

Aici ar fi trebuit să-și petreacă luna de miere împreună cu Derek. Dar Rex îi prinse imediat intenția din ton și insistă privind-o atent:

– Aici ar fi trebuit să ce?

– Să... vin împreună cu un prieten.

– Un bărbat?

– Mda.

– Cine?

– Ți-am spus, un prieten... Care nu mai există de mult pentru mine. Bine?

– Ah! făcu el ca și cum ar fi înțeles totul. Vrei să-mi povestești?

– Ție? întrebă Kathryn uimită. De ce?

– Mă interesează. De cât timp v-ați despărțit?

– De patru ani.

– Și unde e el acum?

– După câte am auzit, trăiește prin California. Lucrează pentru un studio cinematografic.

– E actor?

– Nu. Cameraman. Uite, chiar n-am chef să vorbesc despre el.

– Deci el a terminat-o cu tine, constată el cu părere de rău. Nu ți-a trecut, nu-i așa? Of! Știu că doare. Iartă-mă că deschid o rană veche.

– Hei, coborâm! îl întrerupse Kathryn. Uite! Asta-i L'Ile des Coquilles.

Spera ca entuziasmul din vocea ei să-l facă pe Rex să renunțe la întrebări și compasiune. Oricum, povestea era încheiată de mult.

Încercând să-și îndrepte atenția spre altceva, Kathryn privi cu interes insulița de care se apropiau cu repeziciune. Arăta ca o stâncă ruptă din lună, albă, presărată cu pâlcuri de palmieri, cu malurile formate din curbe moi de plaje cu nisipuri aurii, udate de apele Atlanticului.

– Uite, spuse Rex aplecându-se peste ea, vila aia trebuie să fie a lui Cantrell.

Kathryn se retrase, deranjată de apropierea lui.

– Cred că e cea mai mare de pe insulă, spuse ea. Și cu siguranță are cea mai frumoasă priveliște.

Rex o privi în ochi zâmbind, fără să schițeze vreun gest de retragere.

– Iartă-mă, spuse ea, dar trebuie să-mi strâng bagajele.

– Doamne, Kate, șopti el oprind-o, ești cea mai frumoasă femeie pe care...

Rex micșoră și mai mult distanța dintre ei și o sărută delicat pe buze. Inima lui Kathryn o luă razna și ei i se păru că se prăbușește cu elicopter cu tot într-un ocean de senzații.

– Mă iertați, spuse pilotul întorcându-se zâmbitor spre ei, jenat că îi întrerupsese, bine ați venit în Insula Scoicilor.

Kate simți cum se înroșește până în vârful urechilor de rușine. Elicopterul aterizase, pilotul oprise motorul și ea abia acum observase.

Și toate astea din vina lui Rex Panther. Cine naiba se credea bărbatul acela? De ce o sărutase împotriva voinței ei? Se ridică furioasă în picioare și-și luă bagajele și geaca de piele de pe spătarul fotoliului.

– Cred că n-o să ai nevoie de asta, cel puțin atâta timp cât vom sta pe insulă, spuse Rex privind-o cu ochi inocenți care-i înmuiară inima. O să fie frumos, ai să vezi.

Pilotul le deschise portiera și Kathryn trecu pe lângă Rex spunând printre dinți:

– Să nu îndrăznești să mă mai săruți vreodată. Și te rog să nu-mi mai invadezi intimitatea. Nu-mi place de tine, nu înțelegi?

– Draga mea Katie, nici nu știi ce pierzi. Dar poate o să-ți arăt câte ceva când vom înota împreună zilele astea.

Să înoate cu el? Nici gând! Ce tupeu avea Rex Panther! Nu. În nici un caz n-avea să-i cedeze.

Un bărbat îmbrăcat în costum îi întâmpină strângându-le mâinile prietenește.

– Eu sunt Troy Bellows, se prezentă el. Secretarul personal al domnișoarei Cantrell.

În timp ce tânărul îi conducea spre niște trepte săpate în stâncă ce urcau un deal plin de plante exotice, Kathryn încercă să se țină cât de departe putu de Rex.

– Mă bucur că am onoarea de a vă prezenta vila domnișoarei Cantrell de pe L'Ile des Coquilles, continuă tânărul Troy. Menajera, Monique, vă va conduce la camerele dumneavoastră. Micul dejun se va servi în jumătate de oră, la opt fix.

Când ajunseră în vârful dealului, în fața lor se ivi vila măreață, în toată splendoarea. Kathryn apoape scăpă un țipăt de surpriză și plăcere când văzu piscina imensă de un verde-albăstrui tipic caraibean.

Vila era compusă din două etaje și fațadele erau finisate cu stuc alb, iar tâmplăria de lemn era vopsită în galben. Construcția era în stil spaniol, iar balcoanele de la

etaj aveau balustrade din fier forjat. Toată casa era înconjurată de o grădină plină de flori, dintre care Kathryn recunoscu hibiscusul, begonia și fucsia. Aproape că-i venea să-și scoată aparatul de fotografiat și să termine prima rolă de film. Dar se abținu. Mai întâi trebuia să primească permisiunea gazdei.

– Ți-ar plăcea să ai tu colțul ăsta de paradis, nu-i așa? îi șopti Rex în ureche luând-o ferm pe după umeri.

– Nu, spuse Kathryn nervos îndepărtându-i mâna. Mi-aș dori să pot să-mi încep lucrul.

Veranda era pardosită cu pietre șlefuite de ocean și pe marginea ei erau înșiruite vase de argilă roșie pline cu diverși cactuși. De-a lungul unui perete, undeva la umbră, era o bancă de lemn acoperită cu pernuțe viu colorate. În fața băncii se afla o masă joasă de sticlă pe care era un vas de cristal cu trandafiri roșii. Totul emana eleganță și bun-gust.

– După cum v-am spus, micul dejun se va servi la ora opt, le reaminti Troy. Mă duc s-o anunț pe Monique că ați venit, ca să vă conducă spre camerele dumneavoastră. Iertați-mă, vă rog.

Tânărul intră în vilă printr-o arcadă generoasă. Rex și Kathryn rămaseră pe verandă, privindu-se stânjeniți.

– Știi, Kate, ostilitatea asta pe care ți-o manifești față de mine va trebui s-o lași deoparte câtă vreme vom sta aici. Am venit aici ca o echipă de profesioniști. Dacă tu con-

tinui să-mi arunci priviri veninoase și replici usturătoare nu faci decât să provoci o tensiune inutilă și neproductivă. Ce spui? Vrei să facem un armistițiu? Cel puțin cât stăm pe insulă.

Lui Kathryn îi stătea pe limbă să-i răspundă tăios, dar n-o făcu. Rex avea dreptate. Veniseră pe insulă cu o misiune importantă. Poate cea mai importantă din viața ei.

– Bine, spuse ea. S-a făcut. Temporar accept armistițiul.

– Perfect. Să dăm mâna?

După două secunde de ezitare, Kathryn îi întinse mâna pe care Rex o apucă ferm. Spre ușurarea ei, apăru o femeie de culoare între două vârste, probabil menajera.

– Eu sunt Monique, se prezentă ea, menajera domnișoarei Cantrell. Veniți să vă arăt camerele dumneavoastră.

Monique îi conduse spre o scară metalică din capătul verandei. Kathryn o invidia pe menajeră pentru ținuta foarte colorată și lejeră. Deși era dimineață, simțea cum începe să transpire abundent. Bluza de mătase i se lipise neplăcut de spate iar picioarele i se încinseseră în pantofii de piele fină. Abia aștepta să facă un duș și să se schimbe.

– Aceasta este camera dumneavoastră, domnule Panther, spuse Monique deschizând ușa unei încăperi.

Rex se opri în parg privind după Kathryn care se pregătea să intre în camera alăturată.

– Domnișoară Ashby, simțiți-vă ca acasă, spuse Monique politicos. Și dacă aveți nevoie de ceva, chemați-mă. Sper să vă simțiți bine.

Rex îi făcu cu ochiul lui Kathryn care încerca să privească indiferent în altă parte.

– Ne vedem puțin mai târziu, spuse Rex zâmbind spre Kathryn. După ce facem duș și ne schimbăm. Vin eu să te iau într-o jumătate de oră, bine?

– Cum vrei, spuse ea indiferent intrând în cameră.

– Sper să vă simțiți bine, repetă Monique. În caz că vă lipsește ceva, ridicați receptorul telefonului și formați nouă.

– Mulțumim, Monique, spuse Kathryn zâmbind.

După ce Monique închise ușa în urma ei lăsând-o singură, Kathryn se duse drept spre balconul deschis, privind peisajul. Oceanul părea să se întindă sub picioarele ei, sclipind sub soarele tropical. Un vas mic de croazieră era ancorat în portul particular al lui Flame Cantrell.

Kathryn își întinse brațele deasupra capului, mulțumită. Își scoase acele care-i prindeau părul și-și scutură capul cu un gest obișnuit trecându-și degetele prin părul blond și mătăsos. Se simțea mai liberă și mai lipsită de griji ca niciodată.

Privi leneș oceanul admirându-i culoarea azurie.

– Minunat, șopti ea.

– Nu-i așa?

Kathryn tresări speriată. Rex! De unde naiba apăruse? Privi în stânga ei și-l văzu sprijinindu-se de balustrada balconului vecin cu al ei. De ce n-o lăsa în pace? Nici măcar în camera ei nu putea să stea liniștită?

– De ce-mi invadezi intimitatea? întrebă ea enetrvată. Nu credeam că ești atât de indiscret.

– Serios? o tachină el. Dar cum credeai că sunt?

– Of! Ai spus că vrei să păstrăm o relație camaraderească și profesională. Dacă îmi pui asemenea întrebări mă tem că vom isca o ceartă. Și acum iartă-mă, dar trebuie să mă duc să fac un duș. La revedere.

Rex nu mai apucă să-i răspundă pentru că ea intră în cameră cu bărbia ridicată, trântind ușile.

– O, Doamne, șopti ea exaspertă. Cum am ajuns aici? Ce mi-ai făcut, Charlie? De ce te-ai găsit tocmai acum să te îmbolnăvești și să mă lași cu arogantul ăsta care se crede visul oricărei femei?

Se trânti pe pat și începu să-și despacheteze bagajele. Rex avea dreptate. Atâta timp cât vor sta pe insulă, cel mai bine era să se poarte amical unul cu celălalt. Dar abia aștepta să ajungă acasă. Pentru că atunci nu avea nevoie să mai joace teatru.

Se strâmbă privind perechea de pantaloni scurți și tricoul minuscul pe care avea de gând să le poarte în

dimineața aceea. Rex n-o văzuse niciodată îmbrăcată în așa ceva. La birou obișnuia să poarte – cum era și normal – taioare, fuste decente sau pantaloni. Și așa era prea mult, pentru că mai devreme o văzuse cu părul desfăcut. La birou întotdeauna își strângea părul în coadă de cal sau într-un coc sever.

La naiba! Cum să se concentreze asupra lui Flame Cantrell, când Rex Panther îi arunca privirile acelea iscoditoare? Spera doar să nu rateze șansa de lansare a vieții ei profesionale.

Încercă să nu se mai gândească la personajul acela enervant și aproape reuși. Când ieși de sub duș, se privi în oglindă. Fața ei ovală cu părul blond și ochii albaștri ca cerul, buzele senzuale...

Își strânse prosopul în dreptul pieptului, amintindu-și vorbele lui Rex.

„Doamne, ce frumoasă ești, Kate...“

Își mângâie cu degete tremurânde buzele sărutate de Rex. Se privi gânditoare în ochi. Nu. Niciodată nu fusese sărutată în felul acela. Nici măcar de Derek...

Derek.

Numele fostului ei logodnic avu efectul unui duș rece. Respirând adânc își frecă nervos buzele încercând să alunge amintirea acelui sărut. Nu era chiar așa de proastă încât să interpreteze greșit un simplu sărut.

Nu era frumoasă. Rex încerca să obțină ceva de la ea. Asta era tot. Mușcându-și buzele aruncă prosopul în chiuvetă.

Da. Rex Panther era o panteră periculoasă care o pândea în junglă. Da, ea nu era decât o pradă pentru el.

Bine, spera ca Rex să nu insiste prea mult. De fapt de asta îi era frică de el. Nu știa cum va putea să-i reziste. Nu prea avea experiențe cu bărbații. Sexul opus rămăsese pentru ea o necunoscută.

Douăzeci de minute mai târziu auzi o bătaie vioaie în ușă și se trezi din visare.

– Vin imediat, spuse ea în grabă trecând prin dreptul oglinzii și admirându-și pentru câteva secunde alura sportivă căpătată după alergările consecvente din fiecare dimineață.

Îi venea să lase pantalonii scurți în bagaj și să se îmbrace ca într-o zi obișnuită de lucru la birou. Dar ar fi arătat penibil. Și asta i-ar fi dat un motiv în plus lui Rex Panther s-o tachineze.

Își puse o pereche de sandale de piele fără tocuri și nu se fardă de teamă să nu i se scurgă machiajul pe obraji din cauza căldurii.

Privindu-se în oglindă își dădu seama că semăna mai degrabă cu o adolescentă decât cu o femeie fatală și se mai liniști. Ieși din cameră afișând un zâmbet curajos, dar care îi îngheță pe buze în momentul în care-l văzu pe Rex așteptând-o.

Stătea sprijinit de perete, cu brațele și picioarele încrucișate, într-o pereche de pantaloni scurți care-i dezveleau pulpele musculoase, iar părul negru și ud și-l pieptănase pe spate.

Se apropie de ea cu mișcări domoale, iar Kathryn se simți paralizată, incapabilă să se miște, să fugă de masculinitatea lui covârșitoare.

– Of, Katie, spuse el mângâind-o pe sub bărbie. Ești atât de frumoasă... Dar ești prea tânără. Mult prea tânără...

– Nu sunt deloc tânără. Am douăzeci și șase de ani! Poate pentru tine sunt tânără, dar te asigur că...

– Douăzeci și șase? repetă Rex părând să n-o mai asculte. Dar arăți mult mai tânără. Deși ochii tăi sunt atât de triști...

Privirea lui se înnegură, încercând parcă să-i pătrundă în suflet.

– Cred că te-a rănit profund, spuse Rex pe un ton blând. Pot chiar să-ți citesc durerea din priviri. N-am observat-o până acum, dar privindu-ți mai atent ochii, îmi dau seama câtă suferință ascunzi.

Ochii lui coborâră spre buzele ei senzuale și Kathryn își dădu seama că Rex voia s-o sărute din nou. Așa că ridicându-și bărbia se îndepărtă ușor de el.

– Ca să vezi! spuse ea pe un ton degajat. Cine ar fi crezut că ai o imaginație atât de bogată? Te-ai gândit vreodată să scrii scenarii pentru telenovele? Se pare că ai un talent înnăscut pentru melodramă.

– Și tu, Katie, ai un talent înnăscut de a-ți ascunde adevăratele sentimente, spuse Rex clătinând dezamăgit

din cap. Am mai întâlnit și alte femei înaintea ta, care-și ascundeau sentimentele în spatele umorului. Tu ce sentimente încerci să ascunzi, Kate? Ești chiar atât de vulnerabilă?

– Nu știu de ce te interesează sentimentele mele. Ne cunoaștem destul de bine cât să-mi dau seama că nu-mi dorești decât trupul. Spuneai că ai întâlnit și alte femei înaintea mea... Și eu am întâlnit alți bărbați înaintea ta... bărbați care refuzau să creadă că o femeie poate fi interesată exclusiv de cariera ei, bărbați atât de aroganți încât să-și închipuie că femeia alege cariera ca substitut al dragostei, că în spatele oricărei femei de succes să afle o nimfomană frustrată care-și canalizează energiile sexuale asupra muncii și care s-ar dărui oricărui bărbat dornic să-i arate că o iubește măcar o seară.

– Nu oricărui bărbat, Kate, ci bărbatului potrivit, râse Rex.

– De ce încerci să bagatelizezi subiectul?

– Nu, Kate, sunt cât se poate de serios. Dar trebuie să recunoști că asemenea femei există. Sunt convins că tu nu faci parte din categoria asta de femei. Tu ești o femeie făcută să dăruiască dragoste. Și să primească. Dragoste adevărată.

– Și presupun că tu te consideri bărbatul potrivit pentru mine, nu-i așa? Atunci de ce nu suntem acum unul în brațele celuilalt într-un pat, bucurându-ne de această dragoste?

– O s-o facem și pe asta, Kate. Toate la vremea lor.

– Da, la Paștele cailor! Atunci o să facem noi doi dragoste. Dacă aș fi în locul tău m-aș gândi de două ori înainte să fac asemenea afirmații. Pretinzi că mă cunoști. Dar te înșeli amarnic. Nu-i nimic. Vei constata singur asta. Și acum hai să ne ducem la masă. Ne așteaptă domnișoara Cantrell. Și asta nu-i o atitudinea profesională din partea noastră.

– Fugi, Kate. Ca întotdeauna când îți dai seama că nu poți face față situației.

– În cazul tău pot face față situației la orice oră, te asigur. Mi se pare că ai cam multă încredere în farmecele tale. Nu fug de tine, fii liniștit.

– Poate că nu fugi de mine, dar de ceva fugi. Aș vrea să aflu ce te sperie.

– Tot n-ai înțeles mesajul? Bine, să fiu mai clară. Lasă-mă naibii în pace!

Fără să mai aștepte răspuns, Kathryn trecu pe lângă Rex și coborî în grabă scările. Se sprijini de balustradă încercând să-și înghită lacrimile.

Spera ca până în momentul în care avea să dea cu ochii de Flame Cantrell să reușească să-și stăpânească tremurul mâinilor. Spuse repede în gând o rugăciune scurtă și păși cu bărbia ridicată în salonul în care se servea micul dejun.

Capitolul 3

– Domnișoara Cantrell va coborî în câteva minute, o întâmpină Monique. Între timp o să vă servesc cu câte o ceașcă cu cafea. Domnule Panther...

Rex sosi după un minut și se așeză la masă alături de Kathryn.

– Mulțumim, Monique, spuse el. Ne descurcăm.

Monique îi lăsă singuri și Rex se trase mai aproape de Kathryn. Kathryn se prefăcu că nu observă.

– Vrei să-ți torn cafea? întrebă Rex.

– Mda, mulțumesc, spuse ea înțepat.

Kathryn își concentră atenția asupra ceștii ei cu cafea, dar privirile îi fură atrase involuntar de mâinile masculine, dar fine ale lui Rex.

– Ai fost rănită în dragoste și te-ai decis să-ți dedici viața carierei, spuse Rex sprijinindu-se de spătarul scaunului.

Era o constatare. Așa credea Rex. Iar Kathryn nu mai avea chef și putere să-l contrazică.

– Ești destul de matură și de deșteaptă cât să-ți dai seama că are balta pește. Cu siguranță știi că...

– Tot ce știu, îl întrerupse ea, e că ți-am mai spus să mă lași în pace și să nu mă mai analizezi atâta.

– Viața nu înseamnă numai muncă, continuă Rex imperturbabil. Trebuie să-ți faci o familie...

– Am o familie minunată, mulțumesc pentru sfat. Am o mamă și un tată care mă iubesc și pe care-i iubesc foarte mult și o soră pe care o consider cea mai bună prietenă a mea.

– Și copii? Copii, Katie dragă. Of, ești foarte țepoasă, dar sunt convins că o dată ce vei renunța la armura de spini...

Kathryn ar fi vrut să-și acopere urechile cu mâinile, dar ar fi dat dovadă de slăbiciune. Știa unde ducea subiectul și nu avea idee cum va suporta o asemenea conversație. Îi amintea de goliciunea din sufletul ei. Rex lovise în plin și o durea.

– N-ai timp de copii, nu-i așa, Katie? Nu ai loc pentru ei în viața ta.

Înainte să răspundă, Kathryn își termină de băut cafeaua, sperând să câștige timp. Nu voia ca tonul vocii ei să-i dezvăluie adevăratele sentimente. Puse cu grijă ceașca pe farfurioară, tuși scurt și se hotărî să răspundă.

– Ai dreptate, spuse ea calm și ferm. Cariera e foarte importantă pentru mine. Nu cred că voi avea vreodată timp pentru copii.

– Mă surprinzi, Kate. Ce ai împotriva copiilor? Nu-ți plac? De ce? Nici măcar bebelușii?

– Bebelușii? întrebă Kathryn înghițind în sec. Plâng mult și cer multă atenție. Vomită, trebuie schimbați, se îmbolnăvesc ușor... Și ca totul să fie perfect, nu durează mult și se transformă în adolescenți.

Înainte ca Rex să mai răspundă ceva, pe hol se auzi zgomot de pași apropiindu-se de ușă. Bocănitul tocurilor suna tăios și hotărât. Kathryn își șterse palmele ude de pantalonii scurți, mulțumind în gând pentru norocul de a scăpa de data asta de Rex.

– Bună dimineața și bine ați venit în casa mea, spuse Flame Cantrell cu vocea familiară, guturală, cu care-i obișnuise pe iubitorii de filme din toată lumea.

Flame Cantrell era mai frumoasă în realitate decât în filme. Era mult mai plină de magnetism și de sex-appeal și nu-și arăta cei douăzeci și nouă de ani pe care-i avea. Părea o femeie fără vârstă, înaltă, impunătoare și voluptuoasă.

Kathryn o analiză cu ochi profesional. Flame Cantrell era visul oricărui fotograf. Figura ei foarte expresivă era încadrată de o coamă de bucle roșcate, iar ochii verzi păreau sclipitori de mistere.

Kathryn apucă mâna întinsă de actriță și constată cu un fior neplăcut că degetele femeii erau reci ca pielea unei reptile.

– Domnișoară Ashby, spuse actrița pe un ton senzual. V-am văzut lucrările. Sunt impresionată de talentul dumneavoastră.

Kathryn deschise gura compunându-și în minte o formulă de mulțumire, dar actrița se întoarse cu o mișcare alunecoasă spre Rex.

– Domnule Panther, am aflat că dumneavoastră îl veți înlocui pe domnul Burke. Nu mă deranjează câtuși de puțin. Sper să ne înțelegem. Dar dacă domnișoara Ashby n-ar fi putut să vină, mă tem că aș fi fost nevoită să contramandez întâlnirea.

Ken îi spusese lui Kathryn că Flame Cantrell o ceruse în mod special pe ea și asta datorită premiului pe care-l câștigase în ianuarie.

– Vă înțeleg, domnișoară Cantrell, spuse Rex. Kate e cea mai bună fotografă a momentului.

Kathryn simți cum se înroșește. Cuvintele lui Rex sunaseră sincer. Și se trezi vorbind cu o voce pierdută:

– Și Rex e un geniu.

– Deci vă admirați reciproc, spuse Cantrell bătând vesel din palme. Mă bucur. E bine să lucrezi în compania unei echipe unite. Și cum vom fi nevoiți să ne petrecem sfârșitul de săptămână împreună, vreau să renunțăm la

formalități. Vă rog să-mi spuneți Flame. Și acum, spuse ea bătând grațios din palme, să mâncăm. Apropo, tot ce vom discuta în timpul mesei va rămâne confidențial, bine?

Kathryn și Rex murmurară aprobator.

– Perfect, spuse Flame privindu-și ceasul. Curând trebuie să sosească un prieten. După ce vom termina de mâncat vi-l voi prezenta.

Flame îi aruncă lui Kathryn o privire care o înfioră și-i dădu un sentiment neplăcut. Ochii aceia verzi îi dădeau o stare de neliniște.

Kathryn se încruntă, clipi, o privi iarăși pe Flame, dar aceasta deja nu se mai uita la ea, ci îl studia pe Rex.

I se păruse ei? Chiar îi aruncase Flame o privire ciudată, sau înnebunise?

– Nu, vorbi Flame, nu vă voi dezvălui identitatea prietenului meu. Nu încă. Vreau să fie o surpriză. După aceea vom trece la treabă. În primul rând vreau ca Rex, asta dacă Kate nu se supără...

– Nu, o întrerupse Kathryn. Numele meu este Kathryn.

– Credeam că... spuse Flame surprinsă ridicând din sprâncene cu inocență. Bine. Cum dorești. Kathryn să fie.

Monique intră în salon împingând o măsuță cu rotile pe care se aflau farfurii aburinde cu șuncă prăjită, ouă, cârnăciori și clătite.

– Monique, te rog să mai aduci niște cafea, spuse Flame cu aceleași gesturi teatrale. Unde rămăsesem? Ah, da... Rex, aș vrea să ne petrecem după-amiaza împreună. Nu te superi, nu-i așa, Kathryn? O să am o întrevedere particulară și cu tine.

Rex o privi pe Kathryn.

– Cum dorești, murmură aceasta. Aș vrea să-ți fac niște fotografii pe malul mări.

– Foarte bine. Îți voi sta la dispoziție, spuse Flame bându-și cafeaua.

– Insula aceasta este minunată, spuse Rex. De când locuiești aici?

– Am cumpărat vila asta acum cinci ani, după ce am terminat filmările la *Triunghiul din Paradis*, care s-au desfășurat în Martinica. De atunci m-am îndrăgostit de Caraibe. Desigur, am un duplex în Londra și unul în L.A., dar mi-am dorit și o vilă într-un loc retras. Și asta mi se pare perfectă. Pe viitor m-am decis să nu mai apar atât de des în filme. Voi alege mai cu atenție rolurile. Vreau să-mi acord vacanțe cât mai generoase. Filmările sunt foarte obositoare și te consumă enorm. N-am chef ca la treizeci și cinci de ani să fiu plină de riduri și să am două-trei operații estetice la activ.

Flame își ridică ușor capul ascultând parcă ceva. Obișnuită cu liniștea de pe insulă sesizase zgomotul

îndepărtat al unui elicopter. Actrița aruncă în farfurie felia de pâine prăjită și se ridică în picioare. Cu un gest grăbit își trecu degetele prin părul bogat.

– Mă scuzați. Trebuie să mă duc să-mi întâmpin oaspetele. Cred că a sosit.

Tropăi mărunt spre ușă și înainte să iasă le aruncă o privire peste umăr.

– Poftă bună în continuare. O să revin și eu în câteva minute.

Kathryn se jucă absent cu linguriță în ceașca cu cafea, apoi îi aruncă lui Rex o privire întrebătoare.

– Probleme în paradis? întrebă Rex zâmbind.

Kathryn nu știa ce să-i răspundă. Flame i se păruse perfect calmă până la apariția elicopterului. Pe cine aștepta ea oare? Cine era misteriosul invitat?

Kathryn apucă linguriță ferm și o înfipse în pepenele galben neînceput din fața ei. Nu era problema ei pe cine aștepta Flame și de ce păruse actrița emoționată. Treaba ei era să facă fotografii bune. Foarte bune. Trebuia să se concentreze asupra muncii.

*

* *

Jumătate de oră mai târziu, Kathryn și Rex ieșiră pe verandă. Într-un fel, problema lui Flame crease o legătură

între ei. În ciuda ostilității pe care Kathryn o resimțea față de Rex, își dădea seama că încet-încet, aceasta începea să se topească precum un cub de gheață la soare. Poate că nu avea să fie așa de dificil să-și petreacă două-trei zile alături de Rex. Desigur, nu se simțea în largul ei, așa cum s-ar fi simțit în preajma lui Charlie. Dar Rex avea suflet bun, avea simțul umorului și era atrăgător.

Îl privi pe sub sprâncene. Nu era atrăgător, îți tăia respirația! Își aminti de Derek. Și el fusese genul de bărbat care-i tăiase respirația.

– Mama ta nu ți-a spus că nu-i frumos să te holbezi la oameni? întrebă Rex amuzat.

– Iartă-mă, se înroși Kathryn. Visam cu ochii deschiși.

– La ce?

Din fericire Kathryn nu mai apucă să-i răspundă la întrebare că apăru Flame, numai zâmbete.

– Aici erați! spuse ea ieșind din casă în soarele care umpluse veranda.

Părul ei roșcat strălucі în razele soarelui tropical, făcându-l să pară o vâlvătaie. Kathryn nu văzuse niciodată în viața ei un păr mai minunat.

Actrița făcu o pauză studiată și apoi se răsuci spre ușa de la intrare de unde, din întuneric, ieși un bărbat cu păr ondulat și barbă deasă. Tricoul negru se mula pe mușchii bine antrenați probabil într-o sală de sport.

– Vino, dragule, spuse Flame. Am o surpriză pentru tine. Un jurnalist și o fotografă de la *Vancouver Clarion* au venit să-mi ia un interviu în exclusivitate pentru suplimentul *Weekends Wonderful*. Ce părere ai? Nu e interesant? Kathryn, Rex, l-am invitat pe bărbatul vieții mele să ia parte la acest eveniment important din viața mea.

– Derek! strigă Kathryn stupefiată.

Nu se putea așa ceva! Derek McGavin nu purta barbă ultima oară când îl văzuse. Dar nu se putea. Acei ochi verzi, acele trăsături erau ale lui!

– Ce naiba! strigă bărbatul. Flame, ce te-a apucat? De ce ai adus-o pe Kathryn aici? Ți-am mai spus că...

Kathryn și-ar fi dorit să se deschidă pământul și s-o înghită, atât de prost se simțea. Respiră adânc și în momentul în care simți că mai are puțin și se prăbușește, Rex o susținu luând-o de talie.

Flame își încrucișă brațele la piept aruncând săgeți de la Derek la Kathryn.

– Nu te enerva pe mine, dragă, spuse ea. Am vrut ca lumea să afle despre legătura noastră și cea mai bună fotografă a momentului este chiar Kathryn. Tu ai fost acela care mi-a spus că a câștigat premiul anual McGillivray. Ți-amintești?

– Hei, îmi spune și mie cineva ce naiba se petrece aici? întrebă Rex enervat la rândul lui.

Pe un ton sugrumat, Flame făcu prezentările.

– Să înțeleg că tu și Kathryn vă cunoașteți dinainte, spuse Rex privindu-l intens pe Derek.

– Derek și Kathryn au fost logodiți, spuse Flame dând indiferent din mâna cu manichiură perfectă. Dar asta e acum de domeniul istoriei. Derek a rupt logodna cu Kathryn acum patru ani, când a venit să lucreze pentru mine la Hollywood.

Kathryn simți că dacă Rex n-ar fi susținut-o, cu siguranță ar fi căzut.

– Aha, făcu Rex. Înțeleg.

– Îmi pare foarte rău, spuse Flame încercând să pară sinceră. Nu știam că te deranjează atât de tare prezența lui Derek, dragă Kathryn. Dar cred că te vei bucura din punct de vedere profesional. Știrea asta vă va propulsa pe amândoi. Eu și Derek am ținut relația secretă, dar acum vrem să afle toată lumea că avem de gând să ne căsătorim.

Kathryn se simțea ca și cum ar fi rătăcit prin ceață. Cu siguranță Flame n-o adusese pe insulă ca să-și bată joc de ea. Ceva nu era în regulă. De ce s-o umilească? Nici măcar n-o cunoștea.

– Deci logodna ați rupt-o acum patru ani? râse Rex. În cazul ăsta se pare că draga mea Kathryn a sărit direct din patul lui Derek într-al meu. Flame, n-ai de ce să-ți ceri iertare. Kathryn este surprinsă pentru că nu se aștepta să dea tocmai aici de fostul ei logodnic, pe care nu l-a mai văzut de atâta vreme. Nu-i așa, draga mea?

Rex voia să salveze aparențele. Voia să-i păstreze demnitatea intactă, evitând umilințele. Și acum, amintindu-și de durerea suferită la despărțirea de Derek, lui Kathryn îi venea să urle și să-l ia la bătaie pe fostul ei logodnic.

– Îmi pare rău, Derek, se trezi ea vorbind pe un ton degajat. Cred că singurul lucru pe care ai reușit să mi-l rănești a fost orgoliul. Și o dată ce mi-am dat seama, mi-am reventi peste noapte. L-am cunoscut pe Rex și...

– Și ne-am îndrăgostit la prima vedere, o ajută Rex strângând-o ușor în brațe.

– Exact. La prima vedere.

Tăcerea care să lăsase pe verandă fu tulburată de zborul unei păsări exotice colorate care dispăru printre palmierii din grădină.

– Simt nevoia să beau ceva, spuse Derek. Mai vrea cineva rom alb?

– Nu crezi că-i puțin cam devreme pentru alcool, dragule? întrebă Flame strângându-și buzele voluptuoase într-o linie subțire, veninoasă.

Derek se întoarse cu spatele la ea și intră în casă. Monique ieși pe verandă și începu să adune cești goale de cafea.

– Monique, spuse Flame amintindu-și ceva. Cred că am înțeles greșit, dar vom remedia situația. Domnul

Panther și domnișoara Ashby sunt împreună și cred că ar dori să doarmă în aceeași încăpere. Ești drăguță să-i muți bagajele domnișoarei Ashby în camera domnului Panther?

– Nu e nevoie, spuse repede Kathryn.

– Așa e, Flame, o întrerupse Rex. Kate are dreptate. Nu e nevoie s-o deranjăm pe Monique. Putem să ne mutăm și singuri bagajele dintr-o cameră în cealaltă. Dar, mulțumim, oricum, pentru grijă.

Rex era un monstru în carne și oase. Încerca să profite de situație. O ajutase mai devreme, dar se vedea clar că avea un scop. Kathryn se pregăti să protesteze vehement, dar întâlni privirile înveninate ale lui Flame și se opri. Derek era un dușman mai mare pentru ea decât Rex. Derek o rănise. Rex încă nu. Trebuia să-i acorde puțină încredere.

Povestea scornită de Rex o avantajase, iar acum, dacă refuza să doarmă cu Rex în pat, Derek și Flame aveau să jubileze. Și ea nu putea să suporte aroganța actriței și mila din ochii lui Derek.

Avea să doarmă în pat cu dușmanul. Se întreba la ce se aștepta Rex. Oricum, va fi dezamăgit.

Capitolul 4

– Dacă sufli o vorbă despre asta când ne întoarcem la birou, spuse Kathryn privindu-l pe Rex cu mâinile în șolduri după ce-și trânti bagajele pe podeaua camerei lui, o să...

– O să ce, Katie? zâmbi șăgalnic Rex. O să negi totul? O să spui că am inventat toată povestea? De ce? Imaginea ta ar suferi atât de rău dacă ai dormi cu mine în pat? Eu cred că dimpotrivă. Ți-ar crește cota în rândul femeilor de la birou. Poate că nu știi, dar porecla ta de la *Clarion* este...

– Femeia Glacială? Știu! Și cine alta putea să mi-o dea decât Trish?

– Ai dreptate. Dar pe mine știi cum mă consideră aceeași Trish? Citez: „o panteră sexy până-n vârful ghearelor". N-ar fi interesant ca Trish să afle că Femeia

Glacială s-a culcat cu cel mai sexy și mai dorit bărbat de la *Clarion?*

– S-a culcat??? Doar pentru că vom împărți o cameră nu înseamnă că...

– Katie, Katie, spuse Rex clătinând din cap. Să nu-mi spui că nu simți atracția sexuală dintre noi doi. S-a născut din clipa în care ne-am întâlnit! Speram ca în clipa în care îți vei da seama că bariera pe care ai ridicat-o între noi este doar o încercare de a...

– Ești nebun, știai? Nebun de legat!

Kathryn se întoarse cu spatele la el și se duse cu pași hotărâți spre balcon. Se sprijini de balustrada de fier forjat, privind în depărtare la valurile înspumate ce se spărgeau de mal. Rex chiar nu înțelegea situația în care se afla ea acum? Nu vedea că suferă din cauza fostului ei logodnic care apăruse în viața ei după atâția ani, pe cale să se căsătorească cu cea mai dorită femeie din lume?

Lacrimile îi înțepară ochii. Le șterse cu un gest nervos. Nu voia să-și plângă de milă.

– Kate, iartă-mă.

Nu-l auzise pe Rex venind în spatele ei. Se mișca precum o panteră. Dar acum îl simțea și aproape putea să-și dea seama că o compătimea sincer.

– Ai dreptate, spuse el blând. Cred că sunt nebun. Nu mi-am dat seama cât de traumatizantă trebuie să fi fost pentru tine întâlnirea cu Derek. Se vede că nu ți-a trecut.

Întoarce-te puțin cu fața la mine. Părul și gâtul tău sunt superbe, dar prefer să-ți văd chipul atunci când vorbesc cu tine.

El era nebun sau ea? De ce uita de toate necazurile când o atingea Rex Panther? Puțin mai devreme era gata să-și plângă de milă, iar acum se simțea în al nouălea cer. Nu putea să mai lupte cu sexualitatea animalică emanată de el.

Fără să mai fie stăpână pe propriile reacții, se întoarse spre Rex. Era atât de aproape de ea încât îi simțea respirația cu aromă de cafea.

– Uite, Katie, recunosc că am depășit măsura. Te-am forțat să faci ceva împotriva voinței tale. Hai s-o luăm de la început. De acum încolo vom fi o echipă de profesioniști. Promit că n-o să mă mai dau la tine în nici un fel. Dar să știi că nu pot să încetez să te plac. Ei, ce spui? Putem fi prieteni?

Prieteni? Kathryn îl privi și văzu soarele strălucindu-i în părul negru ușor înspicat la tâmple, și câteva riduri fine de expresie. Chiar și atunci când era serios, Rex părea că râde.

Și buzele. Nici măcar nu putea să le privească, așa de mult o atrăgeau. Aveau o formă atât de frumoasă, conturate perfect, pline, umede...

– Da, spuse ea repede. Putem să fim preteni. Doar prieteni.

În clipa următoare Kathryn sesiză în ochii lui o umbră de regret sau dezamăgire. Sau poate doar i se păruse ei.

Rex își privi ceasul de la mână și spuse pe un ton degajat:

– Cred că ar trebui să ne întoarcem la treabă. Timpul zboară.

Kathryn se uită din nou la el, dar de data asta nu văzu în ochii lui decât prietenie. Nimic mai mult.

Atunci de ce se simțea dezamăgită? Ce ar fi vrut să vadă? Doamne! Ce se petrecea cu ea? Voia ca Rex s-o lase în pace, iar acum, când o făcea, era tot nemulțumită?

Probabil că întâlnirea cu Derek o tulburase peste măsură.

Coborând scările își aminti vorbele lui Rex: „Se vede că nu ți-a trecut".

Kathryn se strâmbă. Aici Rex greșea. Nu mai suferea după Derek de multă vreme. Suferea dintr-un singur lucru – motivul pentru care o părăsise Derek.

– Ai grijă pe unde calci, Kate, o avertiză Rex prinzând-o ușor de cot în momentul în care ea fu gata să se împiedice.

– Am grijă.

Da. Avea grijă. Așa cum avusese grijă de toate în viața ei. Avusese grijă să-și uite trecutul dureros și să se ocupe de carieră. Și când se va întoarce în Canada, va avea grijă să uite și acest sfârșit de săptămână.

Tot ce conta acum pentru ea erau cariera și independența. Aceasta nu era o alternativă preferată de către femei, dar pentru ea era cea mai bună. Și așa avea de gând să-și trăiască tot restul vieții. Avea alternativă?

Flame îi aștepta tolănită pe bancheta de pe verandă.

– Hai să mergem în bibliotecă, Rex, spuse Flame. E mai răcoare acolo. Kathryn, poți să te duci să faci niște fotografii pe plajă, dacă vrei. Ne vedem mai târziu, la masă. În jur de ora doisprezece, bine?

– Perfect, spuse Kathryn fără entuziasm.

*

* *

Kathryn se bucură cu adevărat fotografiind peisaje interesante de pe insulă, dar fericirea ei nu dură mult.

În jurul prânzului, se întâlni cu Flame în salon. Derek lipsea și Flame nu comentă nimic în privința lui. Băuse oare toată dimineața?

După ce terminară de mâncat, Flame împinse farfuria din fața ei cu dosul palmei și spuse pe un ton rece:

– De obicei la ora asta îmi fac siesta. V-aș propune să faceți și voi același lucru. E prea cald pentru orice altă activitate.

Masa de prânz fusese delicioasă și Kathryn mâncase pe săturate. Era o idee bună să-și facă siesta. Dar unde? În camera lui Rex?

– Cred că o să fac o mică plimbare prin sat, spuse ea.

– Serios? întrebă Flame surprinsă. Cum dorești. Presupun că vrei să faci niște fotografii prin care să prezinți insula. Te-aș sfătui să-l iei și pe Rex cu tine. Pe aici rata criminalității este destul de scăzută, dar...

Kathryn se pregăti să protesteze, dar Flame o întrerupse:

– O să-l rog pe Troy să vă conducă cu mașina.

– Nu e nevoie, spuse Kathryn, dar era prea târziu, Flame deja plecase bocănind cu tocurile pe pardoseală.

La naiba! Ultimul lucru pe care și-l dorea Kathryn era să se plimbe împreună cu Rex printr-un sat exotic.

– Mai bine du-te să te întinzi puțin, spuse Rex. Nu-ți face griji în privința mea. Prefer să înot în piscină. Mi-a făcut cu ochiul de când am văzut-o prima oară.

– Să nu-ți închipui că nu vreau să mă întind în pat de frica ta. Flame are dreptate. Am nevoie de câteva fotografii prin care să prezint insula.

– De ce ești așa de fricoasă, Kate?

– Fricoasă? Eu, fricoasă?

– Da. Parcă ai fi un iepure speriat. Te sperie atât de tare gândul de a împărți camera cu un bărbat?

– Nu mă sperie deloc!

– Sau te temi să împarți dormitorul cu mine? N-ai încredere în mine? Sau... ți-e teamă de propriile recții?

– Doamne, ce arogant ești! Chiar ai impresia că dacă aș dormi în același pat cu tine nu m-aș putea abține să te ating?

– Nu știu, Kate. Ai putea?

– Oh! izbucni ea indignată, simțind cum se sufocă. Faptul că împărțim aceeași cameră mă lasă complet rece. Spui că vrei să fim prieteni, dar te comporți pe dos. Ba chiar mi se pare că faci pe psihiatrul. Ei, n-am nevoie de psihiatri amatori! M-am săturat de întrebările tale nesfârșite și de insistența ta de a afla cât mai multe despre mine. De acum încolo, domnule, te voi ignora total!

Înainte ca Rex să poată răspunde, apăru Troy.

– Domnișoara Cantrell m-a rugat să vă conduc în sat cu mașina, spuse tânărul secretar al actriței. Îmi pare rău, dar mai am puțină treabă. Trebuie să selectez corespondența. Puteți să mai așteptați o jumătate de oră?

– Nu-i nimic, Troy, spuse Kathryn. Mă descurc.

– Sau poate domnul Panther este atât de drăguț să vă conducă dumnealui... Se poate?

– Nici o problemă, Troy, spuse Rex repede. Vezi-ți de treaba ta. Kathryn, când vrei să plecăm?

– În zece minute, se strâmbă ea.

– Bine, te aștept pe verandă.

Dacă Trish ar fi văzut-o în momentul acela, i-ar fi schimbat porecla din Femeia Glacială în Femeia Focoasă. Kathryn simțea că arde din cap până-n picioare de nervi.

Îi spusese lui Rex că avea să-l ignore. Dar cum? Sentimentele ei o îndemnau altceva.

Intră în dormitor și închise ușa cu cheia. Rămase sprijinită de perete o vreme, încercând să-și controleze emoțiile. Privirea i se îndreptă spre pat. În noaptea aceea, ea împreună cu Rex vor împărți patul. Privi în jur cu disperare căutând un loc unde ar fi putut să se întindă. Nu găsi nimic în afară de două scaune de lemn inutilizabile.

Privi din nou patul. Era un pat matrimonial. Puteau să doarmă doi oameni în el fără să se atingă.

Și până la urmă era vorba doar de o noapte. Putea să scape basma curată într-o singură noapte.

Atunci de ce simțea cum o sufocă panica? Poate că Rex avea dreptate. Poate că se temea de propriile reacții.

Doamne! Niciodată în viața ei nu fusese mai tulburată. Dar niciodată în viața ei nu fusese expusă unui bărbat ca Rex Panther, pe care numai când îl privea simțea cum i se înmoaie genunchii.

*
* *

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să-ți cumpărăm o pălărie de soare, spuse Rex parcând jeep-ul sub un pâlc de palmieri.

Erau primele cuvinte pe care i le adresase Rex după altercația din salon. Kathryn se hotărâse să tacă, pentru a nu provoca un nou motiv de dispută.

– O să cumpăr una când ajungem la primul magazin. Dar dacă tot suntem aici, aș face niște fotografii. Ne vedem în jumătate de oră, spuse ea luându-și aparatul de fotografiat de pe bancheta din spate.

– Nu, spuse Rex privind-o din spatele ochelarilor de soare. Flame m-a avertizat să am grijă de tine. Așa că nu ne vom despărți, ai înțeles? Te-ai uns cu vreo cremă de soare înainte să plecăm de acasă?

– Nu. De ce? Nu cred că am nevoie. N-o să stau prea mult la soare, așa că nu-ți face griji pentru mine.

– Hei, cu o piele albă ca a ta, normal că-mi fac griji. Ce, vrei să te oblojesc la noapte, în loc să dorm ca un om normal?

– Ți-a spus cineva cât de insistent și enervant ești? De ce mă dădăcești atâta? întrebă ea ridicându-și bărbia.

– Unii oameni trebuie dădăciți. Uite cum facem. Mai întâi cumpărăm o cremă de soare, apoi o pălărie și abia după aceea ne ducem să faci câte poze vrei. Ai înțeles?

Kathryn nu mai protestă. Se vedea că nu avea cu cine să se lupte. Porniră pe o străduță care părea un fel de centru comercial. Se opriră în primul magazin și Rex comandă:

– O cremă de soare cu factor de protecție treizeci, vă rog.

Între timp Kathryn începu să probeze câteva pălării de soare.

– Gata? întrebă ea potrivindu-și pălăria aleasă pe cap. Acum putem să plecăm?

– Nu. Mai întâi stai să te ung cu crema asta pe față.

– Pot să mă ung și singură, protestă ea.

Dar era prea târziu. Rex desfăcuse recipientul și-și turnase pe degete puțină cremă. Cu mișcări precise începu s-o ungă pe nas, pe obraji, pe bărbie și pe frunte.

Kathryn oftă adânc și închise ochii așteptând ca Rex să-și termine operația.

– Știi, nasul e cel mai vulnerabil, îi explică el. La fel și buzele...

Degetele lui îi atinseră gura și Kathryn simți cum buzele încep să-i tremure. Bine că-și ținea ochii închiși. Dacă Rex i-ar fi văzut privirile și-ar fi dat seama că fiecare fibră din corpul ei striga de dorință.

Ce dorea? De ce nu recunoștea? Îl dorea pe Rex. Dorea cu disperare să facă dragoste cu el.

– Ai cele mai frumoase buze pe care le-am văzut vreodată, spuse el încet. Sunt... irezistibile...

Dacă buzele ei erau irezistibile, atunci ale lui Rex Panther cum mai erau? Kathryn își lăsă ușor capul pe spate și privi printre gene. Îl văzu pe Rex apropiindu-se de ea și nu se retrase. Doar în momentul în care buzele lui se lipiră de ale ei, tresări ușor.

Dar sărutul nu dură mult.

– Doamne, Kate Ashby, șopti el. Când te sărut mă simt ca și cum aș mânca ciocolată elvețiană. O bucățică nu e niciodată de-ajuns.

– Hei, sări Kathryn trezită parcă dintr-un vis, mi-ai spus că vom fi prieteni. Așa se poartă prietenii? Se sărută? Și mai ales în public? Doamne, ce maniere ai!

O femeie de culoare care asistase la toată scena se hlizi pe înfundate.

– Cât costă pălăria și crema de soare? întrebă Rex liniștit vânzătoarea.

Kathryn îl urmări câteva clipe pe Rex scoțându-și potrofelul și brusc îl opri.

– Știi ceva? Sunt perfect capabilă să-mi plătesc produsele, mulțumesc!

– Cum vrei, spuse el după o clipă de confuzie, încruntându-se nemulțumit și ieșind din magazin.

Kathryn simți că de data asta ea fusese cea care sărise calul. Se purtase prostește, fusese nepoliticoasă și lipsită de inimă. Rex nu avusese intenția s-o jignească.

Ieși din magazin, dar nu-l găsi pe Rex. Dispăruse. Unde naiba era? Se supărase atât de tare pe ea?

Într-un fel se simțea ușurată. De fapt încă de la început își dorise să scape de el, nu? Porni hotărâtă spre centrul satului, dar nu făcu mai mult de zece pași și se opri. Nu putea să plece așa.

Privi în jur căutându-l pe Rex și îl localiză. Era în mijlocul unei mulțimi de oameni și era evident că o căuta pe ea.

Kathryn știa că dacă ar fi plecat în acel moment, ar fi scăpat de el. Dar...

Scufundată în gânduri și îndoieli, Kathryn auzi ca prin vis zgomotul unui vehicul cu motor apropiindu-se vertiginos. În secunda următoare se feri de motocicleta care trecu pe lângă ea ca o vijelie.

În clipa următoare, văzu cu mișcări încetinite o scenă îngrozitoare. Un copil mic alerga pe mijlocul străzii. Motocicleta se apropia de el și copilul nesupravegheat căzu în fața ei. Kathryn își acoperi fața cu mâinile și țipă. Motocicleta se îndepărtă. Lumea din jurul ei se părea că nu observase incidentul. Când deschise ochii îl văzu la câțiva pași de ea pe Rex cu copilul în brațe.

Kathryn uită de sentimentele contradictorii pe care le avea față de el și alergă spre cei doi. Rex îl mângâia pe micuț pe față și încerca să-l liniștească.

– Șșș... Nu-i nimic. Hai, nu mai plânge. Spune-mi, unde e mămica ta?

– Nu... știu, spuse micuțul printre sughițuri de plâns. M-am rătăcit...

– Oh! se auzi un strigăt din mulțime. Mikey! Slavă Domnului! Aici erai?

O mămică îngrijorată se apropie de ei cu mâinile pline de sacoșe. Era o turistă.

– Cum să vă mulțumesc, domnule? Nici nu vă imaginați ce dezastru a fost pentru mine vacanța asta în Caraibe! Mai întâi soțul meu și-a rupt piciorul, acum l-am pierdut pe Mikey!

Privindu-l mai bine pe Rex, fața femeii se deschise într-un zâmbet larg.

– Dar asta-i viața, nu-i așa? spuse ea râzând. Nimeni nu ne-a promis că va fi ușor. Dumneavoastră aveți copii? întrebă femeia privindu-i pe rând pe Rex și pe Kathryn.

– Nu, spuse Kathryn simțind cum se înroșește până-n vârful urechilor.

– Sunteți tineri. Aveți timp. Și dumneavoastră, domnule, sunt sigură că veți fi un tată bun. V-am văzut cum l-ați liniștit pe băiatul meu. Iubiți copiii, nu-i așa?

– Da, spuse el. De fapt sunt înnebunit după copii.

– Știam eu, spuse femeia. Sunteți genul acela rar de bărbat care se pricepe la copii. Mi-am dat eu seama. Acum mă iertați, dar trebuie să ne întoarcem la cabană. Ne așteaptă tata. Hai, Mikey. Mulțumește-i domnului și hai acasă.

Kathryn se simți ametită privind mama și copilul. Era invidioasă. Știa că ea nu va avea parte niciodată de așa ceva. Dar, vorba femeii – asta-i viața. Nu le putea avea pe toate. Oricum, se simțea mai goală sufletește ca niciodată.

Rex o privi printre gene.

– Nu e genul tău, nu-i așa? întrebă el rece.

– Ar fi plictisitor să fim toți la fel, spuse ea încercând să pară degajată.

Dar vocea îi tremurase. Poate că-și greșise cariera. Se descurca mai bine în rolul de actriță.

– Și acum, dacă nu te superi, spuse ea pe un ton degajat, aș vrea să fac niște fotografii. Că doar pentru asta am venit aici, nu-i așa?

Capitolul 5

Când se întoarseră la vilă, îl găsiră pe Derek stând întins pe marginea piscinei. Părea destul de treaz. Când îi văzu pe Kathryn și pe Rex apropiindu-se de el, sări în picioare.

– Stați jos, spuse el amabil. Păreți obosiți. Vreți să vă aduc ceva de băut? Kathryn, ce dorești?

– Un pahar mare cu limonadă și gheață, spuse ea trântindu-se într-un șezlong.

Încercând să pară cât mai degajată și neafectată de prezența lui Derek, Kathryn își scoase pălăria de pe cap și începu să-și facă vânt cu ea.

– Nu-mi închipuiam că-i chiar așa de cald aici, spuse ea.

– Limonadă cu gheață... repetă Derek stânjenit. Și tu, Rex? Un gin tonic?

– Nu, mulțumesc. Aș prefera tot o limonadă, ca și Kathryn.

– Ești sigur? întrebă Derek uimit. Nu dorești ceva mai tare?

– Nu, mulțumesc. Nu prea beau alcool.

– Vin imediat, spuse Derek ridicând din sprâncene.

Kathryn era și ea surprinsă de afirmația lui Rex. Îl privi întrebător din spatele ochelarilor.

– Nu se potrivește cu imaginea ta, spuse ea.

– Cum adică?

– Ești corespondent străin, iei des contact cu lumea, cu bărbații... Nu știu. Dar bănuiesc că-ți petreci mult timp prin cârciumi.

– De ce încerci să mă înțepi, Kate?

– Să te înțep? Asta crezi că fac?

– Atunci ce faci?

– Încerc să fac conversație cu tine. Asta-i tot, spuse ea nonșalant. O clipă mi s-a părut că stau de vorbă cu Charlie. Iartă-mă, nu știam că ești chiar așa de sensibil. Hai să schimbăm subiectul.

Rex începu să fluiere și să privească aiurea peisajul.

– Nu te-am întrebat cum a decurs interviul pe care i l-ai luat lui Flame azi-dimineață, își aminti ea. Ai obținut ce-ți doreai?

Rex oftă adânc, mărind suspansul.

– Nu, spuse el în cele din urmă. De fapt n-am obținut nimic. Flame a vorbit în doi peri. Nu mi-a dat nici o infor-

mație mai interesantă decât cele pe care le găsim în toate ziarele.

– Ce fel de informații?

– Că s-a născut la Londra acum douăzeci și nouă de ani, că e singura fiică a unui comis voiajor și a unei casnice, că are o familie unită, că la douăzeci și unu de ani părinții i-au făcut cadou o excursie în California, unde a remarcat-o un agent care i-a oferit primul ei rol în *Femeia Angelică* și...

– Ajunge, îl opri ea. Am înțeles. Și, ce părere ai? Te gândești la ce mă gândesc și eu?

– La ce te gândești tu, dragă Katie?

– Că Flame ne ascunde ceva. Că lipsesc niște piese.

– Da. Așa e. Lipsesc câteva piese pe care dacă le-am descoperi am reuși să rezolvăm misterul. Nu știu de ce, dar am senzația că tu mă poți ajuta să descopăr piesele.

– Eu? Cum? E prima oară când o văd pe Flame.

– Dar ai fost logodită cu bărbatul care urmează să-i fie soț. Și mi se pare că prezența ta a provocat...

– Iertați-mă că am întârziat cu băuturile, spuse Derek apropiindu-se și întrerupând conversația. Am căutat lămâile. Știți, Monique e liberă astăzi. În fiecare sâmbătă se duce în sat să-și viziteze sora. Ah, să nu uit, spuse el întorcându-se spre Kathryn. Am vorbit cu Flame și mi-a spus să-ți transmit că e gata pentru ședința foto. M-a rugat să-ți spun că vrea să vii doar tu.

Kathryn își bău liniștită limonda și apoi se ridică în picioare, pregătindu-se de treabă.

– Ce spui, Rex, vrei să înotăm puțin? propuse Derek.

– Bine. Mă duc până sus ca să mă schimb. Iubita mea, vrei să-ți aduc ceva?

Aha! Deci Rex juca rolul de iubit în fața lui Derek. Deșteaptă mișcare. O făcea să se simtă mai în siguranță. Ce prostie! Pentru o clipă chiar crezuse că Rex o considera „iubita“ lui.

– Nu, dragule, spuse ea trecându-și degetele prin părul lui. Deocamdată n-am nevoie de nimic. Poate mai târziu.

Rex aproape se înecă de surpriză. Dar își reveni repede. Tuși scurt și o sărută pe frunte.

– Kate, dragă, te rog să-ți onorezi promisiunile. Joci periculos, iubito.

Rex avea dreptate. Se cam juca cu focul. Dar îi plăcea rolul în care intrase. Simțea cum fiecare fibră din corp îi vibra de emoție. Și asta sub privirile lui Derek.

– Știi părerea mea despre oamenii care nu-și onorează promisiunile... adăugă ea privindu-l cu coada ochiului pe Derek.

Rex făcu o pauză studiată, după care se întoarse spre Derek și spuse:

– Vin imediat. Kate o să-ți țină puțin de urât.

După ce Rex intră în casă, Derek îndrăzni să vorbească.

– Remarca pe care ai făcut-o mai devreme mi-era adresată mie, nu-i așa?

– Remarca? Ce remarcă? se prefăcu Kathryn că nu înțelege.

– În legătură cu oamenii care nu-și țin promisiunile. Nu ești prea subtilă, Kathryn.

– Greșești, Derek, spuse ea indiferent. Nici nu mă gândeam la tine când...

– Hei, nu merit să mă insulți în felul acesta...

– Încetează, Derek! strigă Kathryn sărind în picioare. Crede-mă pe cuvând că remarca mea îi era adresată lui Rex. În ceea ce privește promisiunile tale, pentru mine sunt apă de ploaie.

– Doamne, ce dezastru, spuse Derek punându-și mâinile în cap. N-am avut nici cea mai mică idee că Flame te-a invitat tocmai pe tine aici. Mă crezi, nu-i așa?

– Da, te cred. Am văzut cât de surprins ai fost când m-ai văzut.

– Voiam să-ți explic ceva.

– Derek, nu-mi datorezi nici o explicație, bine? Fiecare dintre noi avem acum drumul nostru și nu suntem implicați unul în viața celuilalt. Tu o ai pe Flame, iar eu îl am pe... Rex.

– Flame, scutură Derek din cap. Ceea ce simt pentru ea... Nu se compară cu ce am simțit pentru tine. E atât de diferită de tine. E irascibilă, imprevizibilă, mult prea subtilă și de cele mai multe ori are reacții ciudate. Dar e singura mea femeie.

Spre surprinderea ei, Kathryn văzu în ochii lui Derek o umbră de lacrimi. Acum semăna cu bărbatul pe care-l iubise.

– Poți să mă ierți, Kathryn?

– Vai, Derek, spuse Kathryn sub impulsul momentului. Sigur că te iert și mă bucur pentru tine că iubești din nou.

– Când te-am revăzut ieri, pentru prima oară după atâția ani, am crezut că te-ai schimbat, că ai devenit mai dură. Dar nu. Tu ai rămas aceeași, în ciuda celor întâmplate. Ești aceeași ființă dulce și iubitoare.

Derek se apropie ușor de ea și o sărută tandru pe obraz.

Da. Kathryn era dispusă să ierte. Deși Derek o rănise îngrozitor de tare, era totuși și el o ființă umană supusă greșelii. Și trecuseră atâția ani...

– Și tu, Derek, râse ea puțin forțat, ești la fel de plin de tine. Acum, te rog să mă ierți, dar trebuie să mă pregătesc pentru ședința foto cu Flame.

Kathryn se întoarse cu spatele la el și-și ridică ochii spre cer mulțumită. În aceeași clipă i se păru că vede la

fereastra camerei lui Flame o siluetă ascunsă după perdea.

Privi mai atent și silueta dispăru. Nu. De data asta nu se înșelase. Flame privise de la fereastră toată scena.

Doamne, urma să fie o ședință de coșmar!

*

* *

Până la urmă, ședința nu fu un coșmar. Dar, oricum, pentru Kathryn fu destul de frustrantă și enervantă, iar acest lucru se reflecă în fotografiile pe care le făcu.

Ea împreună cu Flame petrecură două ore și terminară două role de film. Dar Kathryn sesiză încă de la început o răceală din partea lui Flame, zâmbete false și momente de stânjeneală.

– Iartă-mă, dragă, îi spusese Flame la un moment dat când Kathryn o rugase să fie mai relaxată.

La sfârșitul ședinței, Kathryn își dădu seama că Flame îi sabotase munca deliberat.

Dar de ce? Ce joc făcea actrița? De ce n-o ajuta să-și facă treaba? Toată lumea fotografilor știa că Flame Cantrell avea un chip fotogenic. Dar pentru aparatul lui Kathryn Ashby actrița era total lipsită de substanță.

La capătul celor două ore epuizante, Kathryn se duse în cameră și aruncă aparatul de fotografiat pe pat.

– Flame Cantrell e o târ...

– Hei, hei! făcu Rex surprins ieșind din baie cu un prosop în jurul șoldurilor.

Kathryn uitase complet de el. Probabil că înotase în piscină cu Derek și acum urcase în cameră ca să facă duș. Kathryn își aminti că Derek adora apa. Îi plăcea să înoate și iubea toate sporturile acvatice. Avusese ocazia de nenumărate ori să-l admire în slip de baie.

Acum, privind pieptul bronzat al lui Rex pe care se scurgeau picături de apă simți cum o cuprinde amețeala. Arăta mult mai bine decât fostul ei logodnic. Putea chiar să pozeze ca model într-o revistă dedicată sporturilor.

– Iartă-mă, bâigui ea amețită, luându-și cu greu ochii de la el. Credeam că ești la piscină cu Derek.

– Nu trebuie să te scuzi, spuse el ștergându-și energic părul. Mi se pare mie, sau ședința cu Flame a fost la fel de dezastruoasă ca a mea?

– Așa e, spuse ea înfuriată întorcându-se cu spatele la Rex. Știi ce-mi vine să fac? Să mă duc la ea și să-i spun...

– N-are rost. N-o să rezolvi nimic. Ba chiar e posibil să-ți ruinezi cariera. Vrei să fii primul fotograf din lume care a refuzat să lucreze cu cea mai vânată stea a cinematografului?

– Să fiu sinceră, aș renunța și la carieră pentru satisfacția de a o refuza pe îngâmfata asta. Vrei să știi ce mi-a făcut? De ce naiba ne-a mai invitat aici dacă n-are de gând să coopereze?

– Hai să analizăm faptele, spuse Rex așezându-se pe marginea patului. În primul rând Flame Cantrell l-a rugat pe Ken să-i trimită o echipă pe insulă. Corect?

– Corect. Iar după spusele lui Ken, Flame l-a rugat să mă trimită în mod special pe mine.

– Buuun. Al treilea aspect ar fi că Derek n-avea idee că ești aici. Trebuie să recunoști că omul a fost sincer surprins.

– Și furios.

– Furios pe Flame. Ți-amintești ce i-a spus când te-a văzut? „Flame, de ce ai adus-o pe Kathryn aici? Ți-am mai spus că...“ Ce i-a mai spus?

– Naiba știe!

Rex începu să-și frece nervos pulpele. Ochii lui Kathryn nu se mai puteau dezlipi de pe mușchii lui încordați. De fiecare dată când Rex își atingea picioarele, prosopul care-l acoperea se ridica mai sus, expunându-i pielea bronzată.

Kathryn își umezi buzele și rupse tăcerea.

– Asta n-o să ne ajute prea mult.

– Altceva voiam să spun. De ce o femeie pe cale să se căsătorească îl aduce pe viitorul ei soț față în față cu

fosta lui logodnică? întrebă el încruntat, scărpinându-se ușor pe piept. În ce scop?

Kathryn urmări hipnotizată traseul degetelor lui Rex.

– Kate?

– Hmm? răspunse ea smulsă din admirație. Iartă-mă. Nu pot să mă concentrez.

– Kate, spuse Rex ridicându-se încet în picioare și apropiindu-se de ea. Nu te uita așa la mine. Sau vrei să...

– Iartă-mă, se apără Kathryn. Nu mi-am dat seama că mă uitam la tine. Priveam așa... în gol. Mă gândeam la... Doamne... Ce cald s-a făcut, spuse ea ștergându-și fruntea. Vrei să bei ceva? întrebă ea deschizând frigiderul.

Rex era în spatele ei.

– Un vin, spuse el.

Kathryn apucă cu mâini tremurânde sticla de vin alb în miniatură și o cutie de apă minerală. De când se despărțise de Derek nu mai împărțise o sticlă de vin cu un bărbat. Și de patru ani nu mai împărțise un dormitor cu vreun bărbat. Iar Rex o privea într-un fel în care n-o mai privise nici măcar Derek.

Kathryn își drese glasul. Oare Rex Panther știa că era singurul bărbat în stare s-o topească pe Femeia Glacială de la *Clarion?* Pentru că ea era sigură de asta. Și nu mai era în stare să nege acest lucru.

Ce o mira mai tare era de ce oare cel mai frumos bărbat pe care-l cunoscuse ea vreodată se străduia atâta

ca să-i câștige atenția? La cât de bine arăta, Rex ar fi putut să aibă orice femeie și-ar fi dorit. Așa că de ce-și mai pierdea timpul cu ea? Pentru că ea era singura femeie disponibilă și cea mai aproape de el, pe care să-și încerce farmecele?

– Kate, ador provocările, spuse Rex.

De fapt ăsta era răspunsul la întrebările ei.

– Sigur că le adori. Cui nu-i plac provocările? De fapt de asta ești un ziarist faimos. Ce e mai provocator decât să stai într-o cârciumă și să tințești...

– Te repeți, dragă, râse Rex. Ai rămas fără replici?

– Iartă-mă, spuse ea înroșindu-se. Mă duc să aduc două pahare.

– Dragă Kate, îți place să fugi...

Kathryn îi întinse vinul și apa minerală și scoase două pahare dintr-un dulap de lângă frigider. Îl privi tăcută pe Rex cum făcea amestecul. În ochi îi juca o sclipire de amuzament.

Încercă să se abțină să-l mai privească. Era posibil ca Rex să fi fost conștient de trăirile ei pe care voia să le ascundă. Neștiind ce să mai facă se trânti pe pat, lângă el. Nu era o mișcare inteligentă. Se așezase prea aproape de el. Se foi puțin și se îndepărtă, evitând o eventuală atingere care n-ar fi făcut altceva decât s-o tulbure și mai tare. Trebuia să fie cu mintea limpede.

– Noroc, spuse Rex întinzându-i un pahar.

– Sănătate, spuse și ea luând o gură zdravănă de șpriț.

Înghiți zgomotos și se ridică în picioare înainte să se facă complet de râs.

– De ce nu te duci să te îmbraci? întrebă Kathryn privind în altă parte. După ce termini aș vrea să fac un duș, ca să mă schimb pentru cină.

– Am terminat. Poți să te duci la baie dacă vrei. Dar, înainte să pleci, ar mai fi ceva...

– Spune...

– Când eram jos, cu Derek, mi-ai făcut o promisiune pe care ai spus că n-ai de gând să ți-o încalci...

– Serios? râse ea stânjenită. Probabil... Nu-mi amintesc. La ce te referi?

– Nu știu... spuse el privind-o printre gene. Poate faci tu o sugestie...

– Eu? Ce sugestie? Nu știu.

– Atunci, îmi dai voie?

Kathryn înghiți în sec.

– Mda... Ce... vrei să fac?

– Tu? Nimic. Eu. Dacă-mi dai voie.

Kathryn îl lăsă pe Rex să se apropie de ea. Închise ochii și îi simți mâna oprindu-se în părul ei.

– Aș vrea să-ți scot agrafele din păr, șopti el.

Capitolul 6

Kathryn respiră ușurată. Dorința lui era inocentă. În mod normal ar fi protestat, dar îi făcuse o promisiune. Dacă i-ar fi cerut să facă dragoste cu el l-ar fi refuzat?

– Minunat, șopti el trecându-și degetele prin pletele ei blonde. Ai un păr minunat. E păcat să-l ascunzi. Ar trebui să-l porți liber pe umeri, ca să-l vadă toată lumea. Așa. De acum încolo te-aș ruga să nu ți-l mai strângi în cocul ăla impersonal. Doamne, Kate... Și e atât de mătăsos... Exact cum mi-l imaginam. Și mirosul lui îmi amintește de aroma pajiștilor din după-amiezile de vară.

Kathryn simți cum i se strânge inima. Rex era sincer și pasional. Iar ea simțea cum i se topește inima ascultându-i cuvintele.

Dar brusc își aminti că Rex nu era decât o panteră care o pândea ca pe o pradă în junglă. Îi prinse încheietura mâinii și-l îndepărtă.

– Mi-ai spus că vrei doar să-mi desfaci părul, nu și să scrii un poem despre el.

– Aș vrea s-o fac și pe asta, spuse el serios.

– Ți-ar fi plăcut să fii poet? întrebă Kathryn surprinsă.

– Nu, spuse el privind în altă parte. Aș fi vrut să... scriu...

– Continuă. Ce ai fi vrut să scrii?

– Tu ai vreun vis secret, Kate?

– Sigur, recunoscu ea. Ca toată lumea.

– Cred că ai dreptate. Dar visul meu nu e chiar atât de special. Ca mine visează majoritatea ziariștilor.

– Ah, făcu Kathryn ghicindu-i secretul. Ți-ar fi plăcut să fii scriitor, nu-i așa? râse ea.

– Corect, spuse Rex făcându-i cu ochiul.

Kathryn îl privi atent, citindu-i în ochi vulnerabilitatea. Îl rănise râzând de visul lui?

– Dar mi se pare minunat, încercă ea să repare greșeala. Oricum, tu ai talent la scris. Te-ai gândit vreodată să publici un roman? Of! Ce întrebare prostească. Sunt sigură că te-ai gândit.

– Kate, am văzut atâtea războaie... atâta suferință... Ani de zile mi-am dorit să ajut oamenii să fie mai fericiți. De

fapt, nu asta ne dorim cu toții? Sigur, sună banal. Dar să știi că eu sunt convins că putem să reușim, dacă fiecare dintre noi face ceva pentru asta. Nu putem să ne lăsăm pe mâna guvernanților și a șefilor de stat. În majoritatea cazurilor acești oameni sunt mânați de interese personale. Dar cineva trebuie s-o facă. Aș vrea să scriu o carte prin care să fac oamenii să creadă și să înțeleagă că dacă fiecare dintre noi s-ar strădui cât de puțin să-și facă aproapele fericit, am reuși să construim o lume mai bună. Deja am început să scriu la cartea mea. Cele două personaje principale – o femeie și un bărbat – sunt președinții unor state vecine pe cale să pornească un război. Încă de la începutul poveștii cei doi se întâlnesc și se îndrăgostesc nebunește unul de celălalt. Devin amanți secreți. Și femeia rămâne însărcinată. Ca președinte al țării, ea poartă în pântece copilul dușmanului. Și de aici începe conflictul. Cei doi se străduiesc pe parcursul cărții să-și convingă popoarele să trăiască în pace, pentru binele viitorului copilului lor nenăscut și pentru al celorlalți copii. Știi cât de mult îmi plac mie copiii. De fapt, cui nu-i plac?

Kathryn ascultă cu atenție, observând schimbările de pe figura lui Rex. Sclipirea amuzată din ochii lui dispăruse. Acum privirile lui erau animate de speranță, hotărâre și convingere. Era un bărbat care lupta pentru

un scop nobil. Era un bărbat bun. Așa cum ar fi trebuit să fie orice bărbat de pe lumea asta – nu numai atrăgător, dar și integru.

– Deci, Kate...

Kathryn se străduia să se concentreze asupra spuselor lui.

– Ai zis că și tu ai un vis secret. Eu ți l-am spus pe al meu. Mi-l dezvălui și tu, acum, pe al tău?

Visul ei secret? Un vis care nu avea să devină niciodată realitate. Se împăcase de mult cu ideea asta. Dar acum, când îl privi pe Rex în ochi, renăscu speranța.

– Doamne, spuse ea tremurând uimită și înspăimântată de descoperirea pe care o făcuse.

– Te simți bine? întrebă Rex îngrijorat.

– Da, spuse ea încercând să-și revină din amețeala care o cuprinsese.

– Ba nu. Spune-mi, ce ți s-a întâmplat?

– Cred că... nu știu... căldura e de vină, se apără ea. Sau vinul.

– Kate?

– Vrei să mă lași puțin în pace? N-ai vrea să te duci jos să te îmbraci?

– Ești sigură că te simți bine?

– Da, spuse ea ținându-și capul drept. Sunt sigură.

– Atunci... spuse el cu îndoială, plec. Mă întorc să te iau în jumătate de oră, bine?

– Nu, spuse ea repede. Nu mai veni după mine. O să cobor eu după ce termin.

Rex închise ușa în urma lui cu grijă, lăsând-o pe Kathryn singură cu gândurile ei. După câteva minute, Kathryn se ridică de pe pat ametită și se duse la baie. Se privi în oglindă și văzu acolo niște semne pe care le recunoscu imediat.

Se îndrăgostise de Rex Panther.

*

* *

Când Kathryn fu gata, jumătate de oră mai târziu, se lăsase seara. Ieși pe balcon inspirând miresmele florilor din grădină. De jos se auzeau voci și râsete.

Privi în jos și-i văzu pe Derek, Rex și Flame stând pe verandă și bând câte un pahar înainte de masă. Ochii i se opriră asupra lui Rex. Inima începu să-i bată cu putere. Bănui că băutura lui era nealcoolică.

După ce se vindecase de durerea suferită după despărțirea de Derek crezuse că nu se va mai îndrăgosti niciodată. Trădarea lui Derek fusese insuportabilă. Nu credea că mai era în stare să suporte încă o lovitură.

Dar se îndrăgostise din nou. Și culmea, de un bărbat care iubea copiii. Simțise dragostea lui Rex față de copii

în momentul în care-i spusese că-n viața ei n-avea timp de altcineva și mai ales de copii. Și apoi, când fuseseră în sat, după ce Rex îl salvase pe băiețelul acela care căzuse în fața motocicletei, mămica îngrijorată îl întrebase:

– Iubiți copiii, nu-i așa?

– Da, spusese el. De fapt sunt înnebunit după copii.

– Știam eu, spusese femeia. Sunteți genul acela rar de bărbat care se pricepe la copii...

„Genul acela rar de bărbat"... Kathryn oftă adânc și se întoarse în cameră. Genul acela rar de bărbat dedicat familiei, copiilor, soției. Nu, Rex Panther nu era un burlac convins. Și ar fi putut să se încadreze perfect în peisajul familial visat de ea. Visul ei secret.

Dar dacă n-avea să meargă? Cum rămânea cu visele ei? Dacă Rex avea să i le spulbere așa cum făcuse Derek? Cum va suporta dezamăgirea asta?

Mai bine se apăra acum, cât mai putea. Mai bine mărea distanța dintre ei. De acum încolo îi va descuraja lui Rex orice fel de inițiativă. Va fi rece, distantă, calmă și profesională. Era singura relație de care avea nevoie, în spatele căreia se putea apăra.

Cu buzele strânse își luă aparatul de fotografiat de pe pat, sperând ca Flame să-i dea voie să facă o rolă de film în timpul mesei – asta fiind singura șansă de a o prinde pe actriță relaxată.

Măcar avea ceva la care să se gândească. La urma urmei, venise aici ca să lucreze.

*
* *

– Flame, spuse Rex turnându-i o ceașcă de cafea după-masă, povestește-mi despre mama ta. Spuneai că era casnică. Cum își petrecea ea timpul? Făcea curățenie? Gătea? Se ocupa de educația ta?

– Exact, spuse Flame luând o gură de cafea.

– Și tatăl tău? continuă Rex șirul întrebărilor.

Kathryn primise permisiunea de a-i face actriței câteva fotografii. Acum stătea pe un fotoliu și o privea prin obiectiv încercând să prindă o figură sinceră din partea ei.

– Tatăl meu? întrebă absent Flame. Călătorea mult. Dar ți-am mai povestit despre familia mea azi-dimineață, Rex. Când stătea pe acasă încerca să recupereze timpul pierdut. Mă alinta mult. Ne iubeam cu adevărat.

Dacă se iubeau cu adevărat de ce Kathryn vedea în ochii actriței atâta răceală? De ce se încordase toată? De ce își încleștase maxilarul?

– Și tu erai singurul lor copil, continuă Rex. Crezi că părinții tăi ar fi vrut să aibă o familie mai mare? Întreb asta, pentru că după câte am înțeles, părinții tăi iubeau copiii.

– Poate, spuse Flame dregându-și glasul și zâmbind forțat. Nu vreți să ne mutăm pe verandă?

– Mai bine nu, spuse Derek. O să ne omoare țânțarii la ora asta.

– Atunci hai să mergem în camera de zi, spuse Flame. Ar fi mai bine acolo. Kathryn o să ne poată face niște fotografii frumoase lângă pian sau lângă pictura de Picasso pe care ți-am făcut-o cadou de Crăciun.

– Ciudat, șopti Rex în urechea lui Kathryn în timp ce se îndreptau spre camera de zi. Din ce în ce mai ciudat.

Rex se apropiase de ea atât de tare încât îi atinse părul în treacăt. Kathryn tresări simțind un mic curent străbătându-i umărul. Se retrase brusc și Rex o privi curios.

– Ce e? întrebă el.

– N-ai simțit? Cred că ne-am curentat. Știi, electricitatea statică...

– Statică? Nu prea cred, Kate. La intensitatea asta? Am simțit de parcă m-aș fi curentat la 220 de volți.

– Nu știu cum e să te curentezi la 220 de volți. N-am încercat experiențe de genul ăsta. Tu ai încercat? Ți-ai băgat degetele în priză când erai mic?

Rex izbucni în râs.

– Tot țepoasă ești, Katie. Țepoasă și plină de energie. Dar încă te ascunzi. Tot nu vrei să-mi arăți tot ce poți.

Cu un efort suprem, Kathryn își concentră atenția spre actriță.

În seara aceea Flame purta o rochie de șifon violet care flutura în jurul picioarelor ei ca aripile unui fluture. Se înnoptase iar Kathryn se așeză pe un fotoliu lângă geam, ca să privească luminițele iahtului ancorat în port, care străluceau ca niște diamante.

Rex se așeză în fața ei blocându-i priveliștea.

– E minunat, spuse el. Cine petrece acolo?

– Vezi ce ospitalieră sunt? Nici nu știu ce invitați am și nici măcar nu mă interesează, răspunse Flame.

Rex se plimbă prin încăpere și se opri în fața unui raft. Luă în mână o scoică imensă și o admiră.

– E minunată, spuse el.

– Îți plac scoicile? întrebă Derek.

– Da. De când eram mic îmi plăcea să colecționez scoici. Iar asta mi se pare extraordinar de frumoasă. Presupun că e și foarte rară.

– Pe insula asta există o mare varietate de scoici, spuse Derek. De fapt, de aici i se trage și numele – L'Ile des Coquilles – Insula Scoicilor. Ție îți plac scoicile? întrebă el întorcându-se spre Kathryn care părea visătoare.

– Mmm? Iartă-mă, n-am fost atentă.

– Întrebam dacă-ți plac scoicile, repetă amabil Derek.

– Scoicile? Nu știu. Nu le-am acordat o atenție specială. De fapt, nici nu știu mare lucru despre ele.

– Nu ți se par frumoase? întrebă Rex.

– Nu știu... Sunt drăguțe, dar... sunt atât de... goale.

– Goale? întrebă Rex ținând scoica la ureche în timp ce vorbea cu ea. Ciudat. Nu m-am gândit niciodată la scoici ca fiind goale.

Kathryn se ridică în picioare. Discuția asta n-o interesa prea mult.

– Flame, spuse ea, pot să-ți fac niște fotografii aici?

– Dacă dorești...

Cu cât entuziasm o spusese! Ce avea Flame cu ea? Cu ce o deranja?

– Derek, vrei să stai lângă Flame, pe canapea, te rog?

Derek o ascultă cuminte.

– Perfect, spuse Kathryn, iar apoi îl privi pe Rex. Vrei să te dai la o parte? Sau ai de gând să apari și tu în fotografii?

– Iartă-mă, spuse Rex punând scoica la loc pe raft. Flame, te superi dacă în timpul ăsta îți pun niște întrebări?

– Nu.

– Ce influență au avut părinții tăi în alegerea carierei?

– Nici una, flutură ea din mână. Știi ceva, Rex? Ce-ar fi să-ți mai acord mâine, înainte să plecați, un interviu? Acum n-am chef de așa ceva. Tu, Kathryn, poți continua. Eu și Derek suntem ai tăi.

Capitolul 7

Ai ei cu siguranță!

Kathryn închise aparatul două ore mai târziu, mai nervoasă ca niciodată. Deși Derek cooperase din plin, Flame fusese la fel de falsă și-i stricase două role de film degeaba.

După o oră de ședință, Flame decisese că nu mai avea nevoie de Derek. Așa că viitorul ei soț împreună cu Rex se duseseră în sala de jocuri pentru o partidă de biliard.

După ce bărbații plecaseră, Flame mai suportase un sfert de oră obiectivul scrutător al lui Kathryn, după care izbucnise:

– La naiba! Nu mai suport. Gata pe ziua de azi.

Kathryn, care deja era nervoasă, simțise că explodează.

– Bine, spusese ea, dar înainte de a pleca, aș vrea să-ți zic ceva. M-am resemnat cu faptul că m-ai chemat până-n

Caraibe doar ca să-ți bați joc de mine. Dar nu-mi pot imagina cu ce te va mulțumi faptul că e posibil să-mi ratez cariera cu fotografiile astea? Nici un editor normal la cap nu le-ar cumpăra. De ce-mi faci asta? Pentru că am fost odată, demult, logodnica lui Derek? Pentru că vrei într-un fel pervers să mi-o plătești? Ai o minte chiar atât de diabolică? Să-ți spun ceva, domnișoară Cantrell. Ca actriță poate că ești una dintre cele mai bune, dar ca om – ești un zero!

Doamne! O făcuse! Kathryn așteptase cu nerăbdare să-i povestească lui Rex toată întâmplarea.

– Kathryn, dragă, spusese dulce Flame, dacă îți bați joc de mine, îți bați joc de meseria ta. Din câte mi-a povestit Derek despre tine, mă așteptam să fii mult, mult mai...

– Derek n-are nimic de-a face cu asta, i-o tăiase ea. N-ar fi mai bine să dăm cărțile pe față și să-mi spui de ce naiba m-ai chemat până aici?

Flame oftase adânc.

– Te-am chemat dintr-un singur motiv. Detest publicitatea, jurnaliștii și paparazzi. Și am sperat că dacă apar măcar o dată în ziare, o să scap temporar de ei. Așa că te-am ales pe tine pentru că ai câștigat cel mai important premiu al anului.

– Pe naiba! strigase Kathryn furioasă. Cu povestea asta nu te prostești decât pe tine. Nu-s chiar așa de naivă. În

fine. Nu mai contează. Dar vreau să-ți spun că n-a meritat efortul. Am pierdut timpul degeaba. Mi-am dat seama că totul a pornit de când m-ai văzut de pe fereastră pe mine și pe Derek stând de vorbă.

– Oprește-te! țipase Flame.

Kathryn înghețase. Ce mai voia Flame? Ceva din tonul ei suna a panică.

Panică? De ce ar fi intrat Flame în panică? Curiozitatea o învinsese pe Kathryn care tocmai se pregătise să trântească ușa în urma ei. Se întorsese ușor pe călcâie spre Flame, privind-o cu ochi rontunjiți.

– Ce mai vrei? întrebase ea.

– Vreau să te întorci, spusese Flame cu voce spartă.

Kathryn se apropiase încet de ea.

– Așază-te, spusese Flame, după care se ridicase în picioare și începuse să se plimbe prin cameră ca o leoaică în cușcă.

După câteva minute de agitație, Flame se oprise în loc și o țintuise pe Kathryn cu privirile ei verzi.

– Tu și Derek ați fost logodiți odată, începuse ea. După câte am înțeles, chiar începuseși să faci pregătirile de nuntă. Te-am chemat aici ca să... Vreau să aflu motivul real pentru care v-ați despărțit.

Kathryn clipi neîncrezătoare.

– Nu ți-a spus?

– Nu. Nu mi-a spus. Și părerea mea e că un bărbat care se pregătește să se însoare n-ar trebui să aibă secrete față de viitoarea lui soție. Cum de la el nu pot să aflu nimic, singura soluție ai rămas tu.

Dar Kathryn nu se simțise în stare să vorbească despre acel subiect. Brusc intrase în panică.

– Iartă-mă, spusese ea, dar nu pot...

– De ce? E un secret chiar așa de mare de nu mi-l spune nimeni? Derek mi-a zis că el a fost cel care a rupt relația. Iar dacă e așa, nu înțeleg de ce...

– De ce, ce? întrebase Kathryn repede, simțind cum i se accelerează pulsul.

Flame se îndreptase spre ușile deschise ale verandei. Lui Kathryn i se păruse că aude un mic suspin. Se apropiase grăbită de Flame și o întrebase:

– Ce, Flame? Spune-mi.

Flame se întorsese încet spre ea și spusese cu un efort vizibil:

– Dacă Derek a fost cel care a rupt relația – de ce ochii lui sunt atât de triști când vine vorba de tine? De ce nu vrea să vorbească cu mine despre tine? Cred că... mă minte. Îmi ascunde ceva. Nu cred că el e cel care a rupt relația voastră. Cred că tu ai făcut-o.

– Greșești, se apără Kathryn.

– Am bănuit asta de mult, spusese Flame cuprinzându-se înfrigurată cu brațele. Dar azi mi-am dat seama că așa a fost. Tu ai rupt relația voastră.

– Nu, spusese Kathryn din ce în ce mai uimită de reacțiile actriței. Ai înțeles greșit. Dar ce te-a făcut să crezi asta? Și cu ce te afectează? Derek te iubește, îl iubești...

– Mă iubește? zâmbise actrița amar.

Oricât încercase Flame să-și ascundă lacrimile, Kathryn le observase. Și fusese din ce în ce mai uimită. Ce secrete mai ascundea Flame Cantrell?

Actrița se trântise cu un oftat pe un fotoliu.

După câteva momente de tăcere încordată, Kathryn începuse să se întrebe ce rol mai juca acum Flame. Dar suspinele actriței erau atât de reale încât Kathryn se afundă într-o și mai mare confuzie.

– V-am văzut, spusese Flame înecându-se în lacrimi. V-am văzut cum vă țineați azi de mână. Și când l-am întrebat despre trecutul vostru a fost la fel de evaziv ca de obicei. De ce îmi face asta? Secretele lui nu mă duc cu gândul decât la un singur lucru – Derek încă te mai dorește.

Și-ntr-o fracțiune de secundă Kathryn realizase motivul ostilității actriței. Lui Flame i se păruse că Derek mai ținea la ea. Nu-i venise să creadă. Cea mai renumită actriță a momentului era geloasă pe ea!

Kathryn scuturase din cap.

– Nu, Flame. Greșești profund. Ceea ce ai văzut tu azi-dimineață a fost o încercare de reconciliere. În ce sens? Doi oameni care nu s-au mai văzut de patru ani de zile,

fără resentimente, fără regrete, încercau să restabilească o legătură prietenească. Flame, Derek te iubește. Mi-a spus-o chiar el azi-dimineață. Mi-a mărturisit că ești singura femeie din lume pentru el. De ce nu ți-a spus până acum motivul despărțirii noastre, nu știu și ar trebui să-l întrebi personal. Dar dacă nu vrea să-ți spună, te sfătuiesc să ai încredere în el. O va face într-o zi. Dar asta n-are legătură cu tine sau cu relația voastră.

– Atunci... tu nu-l mai... iubești? Chiar ești... îndrăgostită de... Rex?

Flame își frecase ochii cu podul palmelor, întinzându-și rimelul pe față. Kathryn tânjise în acel moment să-i facă o fotografie care ar fi putut fi demnă de coperta revistei *Time*.

– Nu, scutură Kathryn din cap. Nu-l mai iubesc din momentul în care a rupt logodna cu mine. Cât privește relația mea cu Rex... prefer să nu comentez.

Lui Kathryn nu-i venise să creadă că Flame cedase emoțional în fața ei. Își închipuise că are o personalitate mai puternică. Nesiguranța nu părea să-i stea în caracter.

– Mi-e rușine... spusese Flame ridicându-se în picioare. Mi-e rușine de felul în care m-am purtat cu tine. Pari o persoană de treabă. Poate chiar ești o fată bună. Dintr-o familie bună. Te-am mințit. L-am mințit pe Rex. V-am mințit în legătură cu familia mea. De fapt, viața mea e o mare minciună, râsese ea trist.

– Despre ce vorbești? întrebase Kathryn confuz.

– Tatăl meu... începuse ea ezitant, nu și-a dorit niciodată copii. Când a aflat că mama e însărcinată cu mine... a părăsit-o. Nu l-am cunoscut niciodată. Mama îl ura așa de tare încât nu mi-a povestit niciodată despre el.

– Dar... am înțeles că vă iubeați...

– Te-am mințit. N-am vrut să recunosc faptul că tatăl meu m-a părăsit. Din cauza asta sunt așa de nesigură pe mine... și pe Derek. Mereu am încercat să fiu perfectă pentru el ca să nu mă părăsească, spusese ea ștergându-și o lacrimă care-i alunecase sub bărbie. Mereu mi-a fost teamă să nu-l fac să plece. Mai ales acum...

– Mai ales acum?

– Doamne, mi-e atât de teamă... Nu știu cum să-i spun lui Derek...

– Ce să-i spui? întrebase Kathryn deși intuise răspunsul.

– Că-i port copilul... șoptise actrița.

*

* *

Abia după miezul nopții Kathryn urcă în camera ei.

Când deschise ușa camerei auzi un zgomot, dar nu văzu nimic pentru că era prea întuneric. Bănuia că Rex se băgase deja în pat și nu voia să-l trezească, așa

că nu aprinse lumina. Își puse încet aparatul de fotografiat pe măsuță și se duse în vârful picioarelor spre baie.

– Bună...

Oftând, Kathryn se pregăti să-i răspundă, dar Rex continuă:

– Cred că tocmai ai terminat cina... Oricum e o diferență de fus orar de patru ore.

Probabil că Rex vorbea la telefon. Dar unde era? Vocea venea din direcția balconului. Kathryn privi și-l văzu pe Rex cu spatele la ea, pe balcon, vorbind la telefon, și probabil privind peisajul.

– Luăm cina luni seara? întrebă el. La mine sau la tine? Perfect. Abia aștept, se hlizi el. Abia aștept s-o văd pe doamna vieții mele...

Mda. Doamna vieții lui...

– Bine, Laura. Te sun cum ajung acasă.

Dar îi spusese că nu e însurat. Și dacă Kathryn ar fi știut, ce? I-ar fi fost mai ușor? Vocea tandră a lui Rex o scotea din sărite. Îi venea să-și acopere urechile cu palmele.

Ce naiba făcea ea acolo? Trăgea cu urechea? O cuprinse un val de rușine amestecată cu furie. Dar de ce era furioasă?

Rex se întoarse cu fața spre ea și o văzu. Îi făcu semn din cap și continuă conversația.

Kathryn se duse spre bagajele ei și începu să scotocească zgomotos după cămașa de noapte roz. Mâinile îi tremurau incontrolabil. Mda. Avusese o zi grea și plină de evenimente.

Nici nu mai avea chef să se gândească la toate câte se întâmplaseră în ziua aceea. Tot ce-și dorea era un duș fierbinte și un somn bun.

Nu mai voia să se gândească la șicanele lui Flame, la prezența inoportună a lui Derek, la împăcarea lor, la gelozia lui Flame, la faptul că actrița era însărcinată și-i purta copilul fostului ei logodnic.

Acum înțelegea starea lui Flame. Doar era însărcinată. Avea toane și având în vedere trecutul și copilăria grea, lipsa unui tată, era temătoare.

Nu mai voia să se gândească nici la Rex. Nu mai avea nici un rost. Deja știa că există o femeie în viața lui și, chiar dacă ar fi avut vreodată vreo șansă, acum nici măcar asta nu mai exista.

Se îndreptă spre baie. Mâinile încă îi tremurau. Și nu mai avea rost să se mintă. Îi tremurau din cauza lui Rex. Acum își dădea seama că nu mai fusese niciodată îndrăgostită cu adevărat.

– Katie, draga mea, mai stai mult la baie? Ieși odată. Sau te ascunzi de mine? Sper că nu ești vreun monstru care se transformă noaptea într-un lup.

Kathryn nu se mai uită în oglindă. Știa ce ar fi văzut. Avea obrajii purpurii și ochii strălucitori. Iar buzele le avea numai bune de sărutat.

Rex bătu nerăbdător la ușă.

– Bine, spuse ea, vin imediat.

Kathryn ieși din baie fără să se uite la el. Dar Rex o opri prinzând-o de braț.

– Cum a fost, Kate?

Rex voia să vorbească cu ea despre ședința cu Flame. La urma urmei erau colegi de serviciu.

– Bine, spuse ea liniștit.

Dar privirile lui Rex erau scrutătoare.

– Kate...

– Flame mi-a dezvăluit toate secretele, spuse ea repede. Mâine îți va dezvălui și ție niște lucruri senzaționale. Acum vreau să mă culc. E târziu.

Rex n-o mai opri, dar Kathryn îl auzi șoptind în timp ce se ducea spre baie:

– Bravo, fata mea.

Kathryn se băgă sub cearșaf, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Se trase cât putu de mult spre marginea patului, așteptând cu ochii strânși întoarcerea lui Rex.

Capitolul 8

– Bună dimineața, Kate, o trezi Rex vesel dându-i o palmă ușoară pe spate.

Amețită, Kate clipi încercând să-și deschidă pleoapele care păreau de plumb.

După tonul grăbit, se părea că Rex se trezise de ceva vreme și acum o aștepta nerăbdător și pe ea să se trezească.

Kathryn își aminti într-o fracțiune de secundă noaptea pe care o petrecuseră împreună. Rex se întorsese în cameră după câteva minute, dar spre dezamăgirea ei nu se întâmplase nimic deosebit. După un scurt „Noapte bună, Kate“, Rex își aranjase pernele și în câteva minute respirația lui o făcuse pe Kathryn să creadă că adormise. Iar ea se foise aproape toată noaptea fără să-și găsească poziția.

– Nu putem să ne întoarcem la Vancouver fără să facem o baie în piscină, spuse Rex.

Kathryn gemu somnoroasă.

– Da, da, știu că ai mai dormi. Aici e ora șase, dar acasă ar fi ora două noaptea.

Kathryn gemu din nou și se lăsă trasă de Rex din pat ca o păpușă de cârpă.

– Nu vreau să înot, protestă ea. Vreau să mai dorm măcar o oră. Pentru Dumnezeu, nici măcar nu s-a luminat de ziuă.

– Uite, pune-ți asta pe tine.

Kathryn se zgâi la o pereche minusculă de bikini galbeni pe care Rex i-i flutura pe sub nas.

– De unde i-ai luat? întrebă ea înfuriată. Cine ți-a dat voie să-mi scotocești prin bagaje?

– Am împărțit patul astă-noapte, spuse el amuzat. Cred că asta mă pune în drepturi. Nu crezi?

– N-am împărțit nici un pat. Pur și simplu am dormit amândoi pe aceeași saltea.

– Îl plâng pe bărbatul care te va lua de nevastă, râse el. Ai un temperament furtunos...

– N-am de gând să mă mărit! Și dacă aș avea, nu m-aș mărita cu un bărbat atât de arogant ca tine.

– Astea-s mulțumirile pe care le primesc? Cred că merit ceva mai mult...

– Mulțumiri? întrebă ea făcând ochii mari. Pentru ce? Pentru că m-ai trezit la ora asta imposibilă?

– Nu. Pentru că ți-am lăsat virtutea intactă. N-a fost ușor, crede-mă...

– Normal. Asta pentru că ai început să sforăi cum ai pus capul pe pernă...

Rex izbucni în râs și Kathryn își dădu seama că-și trădase gândurile ascunse.

– Normal că am adormit. Muream de somn. Toată călătoria asta m-a epuizat. La ce te așteptai?

– La nimic!

– Atunci de ce ești nervoasă? Sau ești... dezamăgită?

– Ești nebun! Pentru mine nu ești nimic mai mult decât un simplu coleg de serviciu. N-am nici un sentiment față de tine. Cel puțin nici un sentiment pozitiv.

– Atunci de ce te temi să înoți împreună cu mine?

– Lua-te-ar naiba! Nu mi-e frică să înot cu tine, dar pur și simplu n-am chef și mi-e somn!

– Nu se poate să ratezi o asemenea ocazie. Hai, vino. Pe cuvând de cercetaș că n-o să te ating!

Rex era irezistibil. Enervant, e drept, dar avea un farmec căruia nici o femeie normală nu-i putea face față.

– Bine, spuse ea învinsă. Dar lasă-mă o clipă să mă schimb.

– Ne vedem jos. Să nu faci prea mult zgomot, spuse el atingându-i ușor buzele cu degetul arătător. Vreau să înotăm doar noi doi.

*
* *

Rex înotase tăcut, cu mișcări largi și puternice câteva lungimi de bazin, când Kathryn coborî la piscină.

La început nu reuși să vadă mare lucru. Dar când ochii i se obișnuiră cu întunericul, localiză piscina și silueta atletică a lui Rex care despica elegant apa. Undeva, la orizont, soarele dădea semne că în curând avea să apară.

Kathryn nu se considera o femeie frumoasă, dar știa că este atrăgătoare. Așa că nu-și dădea seama de ce Rex nu se atinsese de ea noaptea trecută. O iubea chiar așa de mult pe „femeia vieții lui"?

Își lăsă prosopul la marginea piscinei și plonjă repede ca să nu-i dea lui Rex ocazia să-i vadă prea bine linia costumului de baie.

Ieși la suprafață, își dădu părul pe spate și începu să înoate calm.

– Te bucuri că ai venit? întrebă el.

– Da, spuse ea, mă bucur. Apa e caldă, e plăcută. Și-mi place peisajul.

Rex era așa de aproape de ea încât îi putea vedea picăturile de apă de pe față prelingându-i-se spre colțurile gurii, ca o invitație.

Kathryn își dădu seama că tot ceea ce-și dorea în acel moment de la viață era să fie sărutată de Rex Panther.

– Iartă-mă, șopti ea încercând să-și ia privirile de la Rex.

– Nu te iert, șopti el cald în urechea lui. Sărută-mă...

– Mi-ai promis că... spuse ea simțind cum intră în panică. Mi-ai promis că n-o să mă mai atingi.

– Dar tu n-ai promis nimic...

Rex avea dreptate. Ea nu făcuse nici o promisiune. Cât de rău putea să fie dacă-l săruta?

Oare sub același impuls reacționase și Ulise când ascultase cântecul sirenelor? Fusese vrăjit, așa cum era ea acum?

Fără să se mai gândească, se apropie de el și aproape îi atinse buzele. Se priveau în ochi și li se părea că timpul se oprise în loc iar ei erau suspendați undeva, în spațiu. Dorința, foamea de el, o făcură pe Kathryn să-și piardă controlul. Acum nimic nu mai conta. Era dominată de un instinct primar.

Rex o prinse de mijloc și Kathryn își lipi gura de a lui. La primul contact buzele lui Rex i se părură reci și umede. Dar el preluă controlul și gurile lor începură să se devoreze sălbatic. Sărutul era din ce în ce mai intens, iar limba lui Rex îi dădea fiori în tot corpul.

Câteva momente mai târziu Kathryn își dădu seama că Rex o ținea cu o mână de mijloc iar cu cealaltă înota, trăgând-o spre un colț mai întunecat al piscinei, feriți de priviri indiscrete de frunzele palmierilor.

Pe sub apă, Rex se lipi de trupul ei strivindu-i sânii. Plăcerea părea o tortură dulce. Fără să-și dea seama, mâna ei alunecă de pe spatele lui pe sub elasticul slipului și începu să-i mângâie fesele.

– Oh, Doamne, Kate... gemu Rex.

Nimic nu mai conta decât acel moment sălbatic.

Buzele lui îi coborâseră pe gât. Kathryn se arcui ridicându-și pieptul din apă. Simți degetele lui coborând insinuant spre marginea slipului și nu schiță nici un gest de împotrivire. Palmele lui îi cuprinseră carnea tare pe care începu să i-o frământe ritmic, amețitor. Rex își anunță dorința lipindu-și coapsele de ale ei. Erau ca și dezbrăcați. Nu-i mai despărțea decât o bucată de nylon udă.

Inima lui Kathryn se opri pentru o secundă, dându-și seama de proporțiile dorinței lui. Apoi scoase un țipăt ușor de extaz dorindu-și mai mult, dorindu-și totul.

– Te doresc, Kate, spuse Rex pe un ton răgușit. Te doresc din tot sufletul.

Și ea îl dorea. Dar nu mai putea să vorbească. Era copleșită de plăcere.

– Hai pe plajă, Kate. Acolo vom fi singuri. Numai noi doi...

Cineva plonjă în piscină undeva în spatele lor, făcându-i să tresară speriați.

– Ce naiba? izbucni Rex frustrat.

– Bună dimineața, porumbeilor, spuse Derek apropiindu-se de ei. Sunteți matinali. Eu și Flame v-am văzut de la fereastră și ne-am hotărât să venim și noi. E o idee excelentă să faci baie la ora asta.

Slavă Domnului că încă era întuneric. Kathryn reuși să-și potrivească la repezeală pe sub apă marginile slipului înainte ca Derek să observe ceva.

Rex părea mult mai relaxat decât ea.

– Bună idee, spuse el. Oricum, noi plecăm azi, așa că ne-am gândit să nu ratăm ultima șansă de a face baie împreună în piscina asta.

– Așa e, confirmă Kathryn. Eu mă duc până sus să fac un duș. Spune-i lui Flame că o să cobor și eu în câteva minute.

Înotă repede spre cea mai apropiată scară și ieși din apă. Își legă prosopul în jurul șoldurilor și alergă spre vilă.

– Ne vedem mai încolo, Rex, spuse ea înainte să intre.

De fapt ăsta era un mesaj pentru Rex prin care să-i dea de înțeles să n-o urmeze în cameră, pentru că ceea

ce se întâmplase mai devreme fusese o greșeală. Doamne, dacă n-ar fi venit Derek, s-ar fi produs dezastrul.

Fusese cât pe ce să se ducă pe plajă și să facă dragoaste cu Rex Panther! Bărbatul care avea o „femeie a vieții lui"!

*

* *

– I-am spus totul lui Flame, șopti Derek.

Era miezul zilei și el stătea împreună cu Kathryn pe verandă privindu-i pe Flame și pe Rex plimbându-se pe plajă.

– Ar fi fost mai bine să-i spui asta mai devreme, zise Kathryn pe un ton plin de simpatie.

– Ai dreptate, spuse Derek rușinat. Dar mi-era teamă să nu-și facă o impresie greșită despre mine.

Tăcură câteva momente.

– Am fost șocată să constat că Flame e atât de... nesigură pe ea, îndrăzni ea să spună.

– Incredibil, nu-i așa? spuse Derek scărpinându-se în vârful capului. Dar nu e prima femeie frumoasă din lume care suferă de lipsă de respect de sine.

– Nu. Ai dreptate.

– Flame e posesivă, geloasă, și asta a fost o problemă încă din primele zile ale relației noastre. Acum, că în

sfârșit mi-a dezvăluit tot trecutul ei... sper să scape de probelma asta. Și când te gândești că totul a pornit de la premiul tău pentru fotograful anului!

– Premiul meu?

– Mda. Am fost așa de fericit când am citit știrea în ziare. Eram mândru de tine. Dar Flame a interpretat greșit bucuria mea și de aici toată povestea. A devenit obsedată de tine. Voia să te vadă, să te cunoască personal. Credeam că reușisem s-o conving că nu te mai iubesc.

– Cred că a fost uimită să constate că sunt o fată absolut banală.

– Kathryn Ashby... spuse Derek ridicându-se în picioare, nu ești deloc banală. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Și Rex Panther e un bărbat al naibii de norocos. Și nu e de mirare că te iubește la nebunie. N-am văzut în viața mea un bărbat mai îndrăgostit.

– Derek... ezită Kathryn.

– Ce e?

– Flame știe că ce i-ai spus despre mine trebuie să rămână între noi?

– Da. Nu te teme. Flame n-o să sufle o vorbă.

– Bine. Uite, cred că Flame și Rex au terminat de discutat. Hai să mergem și noi la ei.

– Bine, fu el de acord.

Flame și Rex păreau să fie în termeni buni, ceea ce-i dădea speranțe lui Kathryn. Probabil că Flame fusese la fel de sinceră cu Rex așa cum fusese și cu ea cu o seară înainte. Mai ales acum, când aflase tot adevărul și putea să fie sigură pe ea.

Și ea reușise să-i facă lui Flame câteva role de film bune. Abia aștepta să ajungă acasă și să vadă efectul apariției următorului număr din *Weekends Wonderful*.

Își aminti vorbele lui Derek: „N-am văzut în viața mea un bărbat mai îndrăgostit". Derek se înșela. Bine, poate că încerca s-o încurajeze. Dar nu era cazul. Era destul de lucidă cât să-și dea și ea seama că Rex n-o iubea.

Ba, mai mult, când se întâlniră pe plajă și Rex îi zâmbi, Kathryn se prefăcu că nu-l observă, ca să nu-și facă speranțe deșarte.

– Cred că o să mă duc sus să-mi fac bagajul, spuse Kathryn. Trebuie să sosească elicopterul.

– Mai ai timp, spuse Flame. I-am povestit lui Rex despre cel mai frumos loc de pe insulă – Golful Scoicilor. Nu puteți să plecați acasă fără să-l vizitați. Hai, faceți o plimbare până acolo. Eu vreau să stau puțin de vorbă cu Derek. Avem atâtea să ne spunem. Hai, duceți-vă, o să vă placă.

– Bine, acceptă Kathryn pusă în fața faptului împlinit. O să fie... drăguț.

Râzând fericiți, Derek și Flame porniră spre vilă mână în mână.

– Drăguț, Kate? întrebă Rex prinzând-o de mână. Doar atât? Profesoara ta nu te-a învățat să-ți exprimi sentimentele prin cuvinte mai grăitoare?

Kathryn se bucură de atingerea mâinii lui Rex. Nu se putea întâmpla nimic periculos. Dar după câteva secunde își retrase ușor mâna din mâna lui și și-o băgă în buzunar. Ce era prea mult strica.

– Drăguț? întrebă ea. Ce ai împotriva cuvântului ăsta?

– E... plictisitor.

– Și?

– Aha! Deci mă consideri plictisitor? Puteam să pun pariu că azi-dimineață nu mă considerai doar „drăguț" și „plictisitor".

– Azi-dimineață nu te consideram în nici un fel, din simplul motiv că eram prea adormită să-mi dau seama ce se petrece cu mine, minți ea senin.

– Aha, râse el. Să înțeleg că dacă ai fi fost trează, ai fi devenit și mai pasională?

– Nu asta am vrut să spun! se revoltă ea dându-și seama cât de ușor îi răstălmăcea Rex vorbele. Ascultă. Ești un bărbat sexy. Sunt sigură că nici o femeie din lume nu ți-ar rezista. Orice femeie cu sânge cald n-ar refuza sărutările tale.

– Sper să nu mă înșel, dar... Din câte-mi amintesc, tu ai fost cea care m-a sărutat.

– Mă rog! Chiar vrei să vorbim despre asta? S-a întâmplat și gata. Din partea mea, tot ce s-a întâmplat azi-dimineață se rezumă la un sărut și atât. Pentru mine n-a însemnat mai mult.

– De ce mă minți, Kate? Pentru că mă minți. Mă minți și pe mine și s-ar putea să te minți și pe tine.

– De ce crezi că te-aș minți?

– Am sentimentul că mă minți. Și nu mă înșel. De asta sunt un ziarist faimos!

– Nu te plătește nimeni să mă interoghezi. Hai mai bine să căutăm scoicile alea ale tale și să plecăm odată de pe insula asta care mi-a dat numai dureri de cap!

– Scoicile. Oh, da, scoicile, spuse Rex gânditor. Doamne, locul ăsta e raiul pe pământ.

Kathryn trebuia să recunoască faptul că de data asta Rex avea dreptate.

– Doamne, uită-te la asta! exclamă Rex ridicând o scoică mare de pe plajă.

– Ce e?

– *Strombus Gigas*, spuse el privind fascinat scoica imensă.

– Interesant, spuse ea fără entuziasm. O ai în colecția ta?

– Da. Dar a mea nu e așa de frumoasă ca asta. De ce nu culegi și tu câteva?

– Nu, spuse Kathryn hotărâtă. Nu-mi plac scoicile.

– Aseară spuneai că sunt goale. Azi spui că nu-ți plac. Doamne, Kate, uită-te la asta. Cum poate să nu-ți placă?

– E goală... spuse ea cu voce pierdută

– Ba nu e goală, Katie, draga mea. Ascultă, spuse el punându-i scoica la ureche. Ascultă valurile mării. Închide ochii.

Kahryn închise ochii pentru ca Rex să nu-i vadă durerea din priviri. Dar nu ascultă. Nu putea să asculte.

– Auzi, Kate? E mai mult decât muzica oceanului. E sufletul scoicii.

Kathryn respiră adânc și încercă să asculte. Dar nu auzi nici un fel de muzică. Înainte ca Rex să-i înlăture scoica de la ureche auzi un zgomot care nu părea a fi muzică și venea de undeva de sus.

Privi spre cerul albastru și observă elicopterul care avea să-i ducă acasă.

– A sosit elicopterul, Kate, spuse Rex cu regret în glas. E timpul să ne întoarcem.

– Da. E timpul să ne întoarcem, repetă ca un ecou Kathryn.

De fapt ar fi trebuit să spună „E timpul să ne luăm la revedere“.

Capitolul 9

– Deci, o întâmpină Trish Rice a doua zi la ora nouă dimineața, cum ați petrecut?

Curiozitatea avidă a secretarei îi întoarse lui Kathryn stomacul pe dos.

– Flame Cantrell e mai frumoasă în realitate decât pe ecrane, spuse ea încercând să fie expeditivă.

– Flame Cantrell? Cui îi pasă de ea? făcu nepăsătoare Trish fluturându-și unghiile lungi prin aer. Eram curioasă să aflu cum te-ai descurcat cu pantera noastră.

– Cum m-am descurcat? Ce vrei să spui?

– Știi tu... îi făcu Trish cu ochiul. Când am auzit că Charlie nu te poate însoți în călătorie și că trebuie să te duci cu Rex Panther pe insula aia tropicală, am știut că vor ieși scântei.

Scântei? Tot drumul de întoarcere Rex fusese tăcut ca un pește. Când ajunseseră în aeroportul din Vancouver, Rex o condusese acasă, o sărutase pe obraz de noapte bună și cam atât. E drept că ea nu mai reușise să pună geană peste geană toată noaptea. Și probabil că azi arăta în ultimul hal. Dar n-avea importanță. Trecuse ea și prin încercări mai grele.

– Ei?

Kathryn îi aruncă lui Trish o privire acră.

– Vrei să știi ce s-a întâmplat? întrebă Kathryn îndreptându-se spre ușa biroului ei și deschizând-o larg. De ce nu te duci direct la sursă?

– Mă arunci în gura panterei? Oh! Rex! Bună dimineața! Nu te-am observat... spuse Trish fâstâcindu-se.

Mușchii gâtului lui Kathryn se încordară când îl văzu pe Rex. Involuntar își duse mâna la cap, asigurându-se că părul ei era bine prins în coadă.

– De ce te aruncă în gura panterei? întrebă Rex amuzat.

– Păi... ăăă...

– Parcă te-am auzit întrebând-o pe Kate ce s-a întâmplat între noi... Sau mi s-a părut? întrebă el aruncându-i o privire scrutătoare lui Kathryn.

– Mda... ezită Trish.

– Cred că nici nici Kate și nici eu nu dorim să vorbim despre ce s-a întâmplat între noi. Cele mai inocente ges-

turi pot fi interpretate și bârfele rău intenționate pot distruge reputația cuiva. Și știu că tu ai fi ultima persoană care ar dori să ni se întâmple așa ceva, nu-i așa, Trish? Să spunem doar că ne-am simțit bine.

Deși vorbea pe un ton plăcut, în ochii lui Rex se citea un avertisment clar. Știa exact ce fel de om era Trish și cât de mult putea să vorbească.

– N-ai de ce să-ți faci griji, spuse secretara dându-și părul pe spate. Am lucruri mai importante de făcut decât să stau s-o bârfesc pe Kate Ashby. Toată lumea știe că e o femeie glacială.

– Târfă mică, șuieră Rex prinzând-o violent de braț. Vreau să-ți spun că Femeia Glacială are degetul mic de la picior mai fierbinte decât inima ta.

– Rex, îl opri Kathryn, nu trebuie... Nu-mi pasă ce crede Trish sau altcineva despre mine...

– Nu? Ei, află că mie-mi pasă. Nu pot să stau cu mâinile în sân și să ascult toate nedreptățile împrăștiate de oameni ca ea.

– Pardon! făcu Trish smucindu-și brațul din strânsoarea lui Rex. Acum îmi dau seama că nu ești un adevărat cavaler. Poate că ai topit-o pe Femeia Glacială cu șarmul tău new-yorkez, dar pe noi nu ne păcălești. Și tu, domnișoară Ashby, te-aș sfătui să fii mai atentă cu înfumuratul ăsta. În locul tău m-aș ține cât mai departe de Rex Panther. Se spune că domnii preferă blondele.

Dar, blondo, te avertizez că, după câte se aude prin oraș, acest domn ar fi cu altă blondă, căsătorită, spuse ea și făcu stânga-mprejur.

Kathryn oftă și se întoarse în biroul ei. De ce se apucase Rex să-i ia apărarea? Ar fi fost și ea perfect capabilă s-o învețe minte pe secretară. Cel puțin, până în acel moment relațiile dintre ele două fuseseră reci, dar politicoase. Acum, din cauza lui Rex, dezgropaseră securea războiului.

Și, pe lângă asta, Trish îi confirmase bănuielile – Rex avea o femeie a vieții lui! O blondă. Și pe deasupra mai era și căsătorită! Dar ce-i păsa ei dacă cealaltă blondă era căsătorită sau liberă?

– Kate! o strigă Rex din spate. Cred că ar trebui să stăm de vorbă. Hai mai bine să mergem la o cafea.

Kathryn se întoarse cu fața la el și Rex o luă în brațe.

– Mi-a fost dor de tine noaptea trecută, șopti el. Cine ar fi crezut că mă voi obișnui să dorm cu tine?

– Dar n-am dormit împreună decât o noapte! protestă ea încercând să-și păstreze stăpânirea de sine.

– Ai uitat de noaptea petrecută în avion? Poate că tu ai dormit, dar eu... nu.

– Iartă-mă, Rex, dar am atâtea de făcut...

– Ce e cu tine? Doar nu crezi ce ți-a îndrugat Trish...

– Nu-mi pasă ce-a spus Trish. Nu pot să neg că m-am simțit bine împreună cu tine. Dar acum s-a terminat. Din

punctul meu de vedere, ce s-a petrecut între noi n-a fost decât o simplă distracție. Acum ar fi cazul să ne întoarcem la treburile noastre. Ți-am mai spus. În viața mea n-am loc de altceva decât de cariera mea. N-am timp de relații amoroase.

În acel moment sună telefonul. Bucuroasă că găsise un motiv ca să scape, Kathryn ridică receptorul.

– Kathryn, sunt Ken. Știi cumva pe unde e Rex? Încerc să dau de el.

– Da, e aici. Vrei să vorbești cu el?

– Nu la telefon. Spune-i să vină până la mine în birou.

– Bine.

Kathryn puse receptorul în furcă și spuse privind în altă parte:

– Ken vrea să vorbească ceva cu tine. Du-te la el în birou.

– Kate... ezită Rex înainte să plece. Mi-ar plăcea să ne vedem diseară. Trebuie să cinez împreună cu cineva, dar o să vin să te iau după aceea.

Da, Kathryn știa că Rex trebuia să cineze cu cineva. Cu Laura, blonda căsătorită, femeia vieții lui. O durea inima, dar în același timp se bucura că Rex voia s-o vadă. Totuși, nu putea să treacă peste faptul că Rex era implicat în altă relație

– Diseară vreau să lucrez, spuse ea. I-am promis lui Ken că-i aduc mâine la prima oră o lucrare. Îmi pare rău, Rex.

– Atunci mâine? întrebă el repede.

– Nu cred... O să fiu destul de ocupată săptămâna asta. Dar, mulțumesc, oricum.

Rex o privi câteva secunde, apoi spuse hotărât:

– N-o să mă las așa de ușor. Acum trebuie să plec, dar să știi că de azi încolo îmi încep campania de convingere, zâmbi el. Până la urmă tot o să te cuceresc.

Spunând acestea, Rex se întoarse cu spatele și nu se mai uită în urmă. Kathryn se trânti pe scaunul ei oftând. Ce voia Rex de la ea? Îi plăcea duplicitatea? Voia s-o cucerească cu tot dinadinsul? Voia să mai adauge o victimă pe lunga lui listă de cuceriri?

Nu mai conta. Important era ca ea să nu facă parte din lista lui de victime.

*

* *

Nu-l mințise pe Rex că avea treabă în seara aceea. Imediat după cină se apucă de lucru. Se duse direct în camera obscură.

De obicei se simțea bine acolo. Îi plăceau liniștea, întunericul, izolarea, mirosul familiar de chimicale și

satisfacția pe care o simțea atunci când vedea roadele muncii ei prinzând contur.

De mică, tatăl ei, fotograf amator, o încurajase să-l ajute la developat, iar procesul acela o fascinase întotdeauna. I se păruse ceva magic.

Dar în seara aceea, în timp ce developa rolele fotografiate pe insulă, se trezi cu gândul zburând aiurea.

Aiurea? La Rex Panther. Aiurea!

După ce plecase de la ea din birou, nu-l mai văzuse toată ziua, dar încercase să-și ocupe timpul cu altceva, ca să nu se mai gândească la el. Și reușise. Dar acum gândurile la Rex Panther începuseră s-o domine din nou.

Oftă și-și privi ceasul. Era unsprezece și jumătate. Prinse în clești la uscat bucățile de hârtie și ieși repede din camera obscură.

Începuse s-o doară capul. O doborâse somnul și a doua zi trebuia să se ducă la serviciu. Dar avea să dea iar cu ochii de Rex! Ce putea să facă? Să-și nege dragostea?

Poate că ar fi fost mai bine să plece definitiv de la *Clarion!*

*

* *

A doua zi nu reuși să ajungă la birou. Când îi sunase ceasul deșteptător la ora șase și jumătate, își dăduse seama că durerea de cap cu care se culcare nu-i dispăruse, ba chiar se accentuase. O dureau toate oasele și avea gâtul inflamat.

Închisese alarma ceasului și aproape dărâmase veioza căutând telefonul de pe noptieră. Trebuia să-și anunțe șeful că nu putea să mai ajugă la serviciu în ziua aceea. Ken nu ajunsese la birou, dar îi lăsase un mesaj prin care-l ruga să-i dea o zi liberă și să-i trimită un curier prin care să-i livreze fotografiile cu Flame.

Imediat după ce închisese, adormise la loc. Și începuse să viseze.

Se făcea că era pe Insula Scoicilor împreună cu Rex Panther. Se îndreptau spre Golful Scoicilor și Rex îi punea la ureche tot felul de scoici ciudate și-i ordona să asculte: „Ascultă. Ascultă muzica. Ascultă Sufletul. Ascultă. Ascultă. Ascultă..."

Fața lui se întristase în momentul în care ea încercase să se retragă. „Lasă-mă! striga ea. Pleacă! Nu vezi că nu vreau, nu pot să ascult?"

În acel moment Kathryn se trezi transpirată și privi buimăcită ceasul. Era aproape ora prânzului. Și cineva bătea cu putere la ușa ei. Probabil era curierul care venise după fotografii.

Își trecu limba peste buzele uscate și înghiți cu greutate. O durea foarte tare gâtul. Și capul. Era amețită. Dar trebuia să coboare din pat și să se ducă până la ușă, ca să-i spună curierului să mai aștepte. Nu apucase să facă pachetul pentru Ken.

Ieși din pat tremurând. Avea cămașa de noapte udă leoarcă. Se îndreptă împleticindu-se spre ușă și deschise cu degete tremurânde cele două zăvoare.

Apucă doar să crape un pic ușa și recunoscu figura familiară care stătea în pargul apartamentului ei.

– Pentru Dumnezeu! strigă Rex Panther făcându-și loc în casă.

Kathryn se retrase doi pași, sprjinindu-se de peretele holului.

– Ce vrei? întrebă ea confuz.

Poate fiind încă sub impresia visului sau a cuvintelor lui Trish, sau poate simțind că nu arăta prea bine – chiar și fără să se uite în oglindă știa că era palidă și avea cearcăne – oricum, era un car de nervi.

– M-am dus în birou la Ken și am ascultat mesajul pe care i l-ai trimis azi-dimineață. Mi s-a părut că nu te simți prea bine și am vrut să vin să văd ce faci și... să-ți duc eu fotografiile pentru Ken.

– Nu sunt gata, spuse ea cu voce răgușită și începu să tușească.

Se duse împleticindu-se la bucătărie și începu să caute niște pastile prin dulapurile de deasupra chiuvetei. Rex îi umplu un pahar cu apă și i-l întinse îngrijorat. Kathryn își aruncă două pastile în gură și bău apa pe nerăsuflate.

– Acum, spuse ea în șoaptă, mă lași să mă bag în pat?

– Are cine să aibă grijă de tine?

– Sunt perfect capabilă să am și singură grijă de mine.

– Nu fi proastă, Kate. Hai să te bag în pat și să-ți fac un ceai fierbinte. Uite, spuse el întinzându-i o pungă, am trecut pe la farmacie și ți-am cumpărat niște bunătăți – aspirină, vitamina C...

Kathryn se simți nesigură pe picioare. Știa că dacă mai stătea mult avea să cadă și să se facă de râs în fața lui Rex.

– Nu vreau să iau prea multe pastile. Așa că te rog...

– Kate, măcar bagă-te în pat...Doamne, ai cămașa de noapte udă leoarcă... Hai s-o scoți și să...

– N-am nevoie de ajutor!

– Doamnișoară, ești cea mai încăpățânată ființă de pe fața pământului. Cred că și cearșafurile tale sunt la fel de ude. Spune-mi unde-ți ții așternuturile ca să ți le schimb.

Kathryn știa că nu mai avea ce face. Genunchii îi tremurau incontrolabil. Se sprijini de chiuvetă și cu un efort supraomenesc spuse:

– Ce nu înțelegi, domnule Rex Panther?

Nu numai degetele și genunchii îi tremurau, dar și vocea. Și, pe deasupra, simțea că-i mai vine să și plângă.

Rex o privi intens. Tăcură câteva secunde scrutându-se reciproc. Între ei era o tensiune aproape fizică. În cele din urmă Rex aruncă punga cu medicamente pe masă și strigă:

– Cum vrei! și se întoarse cu spatele la ea îndreptându-se spre ușă.

Pentru pentru prima oară de când se cunoscuseră umerii lui Rex erau plecați, împovărați.

Kathryn așteptă până când Rex închise ușa după el. Respiră adânc de câteva ori și se duse să încuie zăvorul. Apoi se îndreptă spre pat împleticindu-se.

Încercă să schimbe așternuturile, dar se simți lipsită de putere. De ce nu-l lăsase pe Rex s-o ajute?

Dar deja știa răspunsul. Bărbatul acela îi furase inima. Iar ea voia să se păzească să nu-i fure și sufletul.

*

* *

Nu se duse la serviciu toată săptămâna. Răcise îngrozitor și slăbise foarte mult. Cu toate astea reușise să termine de developat filmele cu Cantrell, pe care apoi i le trimise lui Ken prin curier.

În vinerea aceea mai vorbise încă o dată cu Rex și-l anunțase că se simte mult mai bine și că săptămâna viitoare avea să se întoarcă la birou. Apoi îl sunase pe Charlie.

După ce discutaseră câteva minute, îl întrebase pe un ton indiferent:

– Și, ți-a povestit Rex cum a fost în excursie?

– Nu l-am mai văzut, Kathryn. Cred că și-a luat concediu.

– Voiam să te întreb ceva, dar am uitat... Ah, da. I-ai cunoscut soția?

– Dar Rex nu-i însurat, dragă. Are el o femeie pe undeva, dar n-o cunosc personal. Un bărbat ca el ar fi imposibil să n-aibă o femeie... râsese Charlie. Se pare că e c-o blondă minionă. Cred că din cauza ei și-a luat concediu. Am auzit că tipa se plângea că-l vede cam rar și dacă nu face ceva în privința asta, îi dă papucii.

Cuvintele lui Charlie nu făcuseră decât să-i confirme bănuielile. Rex Panther o considera pe ea o simplă distracție. Intuiția ei funcționase bine.

Poate că venise timpul să plece de la *Clarion*... și din Vancouver. Poate că sosise timpul să se întoarcă în est. Plecase din Halifax doar ca să-l uite pe Derek. Acum, problema cu Derek se rezolvase. Nu mai voia să intre în alta. Da. Ar fi fost o schimbare bine venită.

Dar voia ca Rex să nu-și dea seama că plecarea ei avea vreo legătură cu el. Mai bine aștepta câteva săptămână până când găsea o ocazie și pleca.

Se ridică din pat și se duse la fereastră. Apartamentul ei era situat pe strada Georgia, aproape de parcul Stanley. De la fereastră putea să vadă laguna Pierdută. În ziua aceea apa strălucea sub razele soarelui. Deschise ușa balconului și ieși afară. Nu era prea frig. Nici măcar nu bătea vântul. Aerul era pur și limpede.

Se simțea bine. O săptămână întreagă zăcuse în pat și simțea nevoia să trăiască din nou. Mânată de un impuls intră în casă, își făcu patul și se îmbrăcă în trening. Simțea nevoia să alerge. Știa că după un tur de parc avea să se simtă remontată. Mișcarea era pentru ea cel mai bun medicament.

Capitolul 10

Duminică se simți complet refăcută. Și luase deja o decizie, după multe ore de luptă cu propria conștiință.

Trebuia să-i ceară iertare lui Rex Panther. Și trebuia s-o facă în ziua aceea. Privi în gol în timp ce-și făcea exercițiile de seară. A doua zi de dimineață avea să se ducă la serviciu și voia să fie cu mintea limpede.

Încercă să uite scena în care, supărat, Rex plecase de la ea spunându-i: „Cum vrei!". El nu încercase s-o violeze. Voia doar s-o ajute. Își rupsese din timpul lui ca să vină la ea, să vadă ce face. Chiar îi cumpărase medicamente. Dar ea fusese atât de încăpățânată încât nu-i spusese nici măcar mulțumesc.

Da. Conștiința ei spunea că trebuia neapărat să-și ceară iertare de la Rex Panther.

Se duse la bucătărie și constată că avea mâinile transpirate din cauza nervozității. Își șterse palmele de pantaloni și scutură din cap. Nu putea să-l vadă pe Rex. Trebuia să vorbească cu el la telefon.

Căută cu degete tremurânde numărul lui prin cartea de telefoane și în timp ce forma numărul simți că amețește de emoție. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. După cinci apeluri, în sfârșit cineva de la celălalt capăt al firului ridică receptorul.

– Casa Panther.

Kathryn îngheță. Era o voce de femeie. O voce extrem de feminină și atrăgătoare.

– Alo? Alo... Cine e? întrebă femeia așteptând un răspuns.

Kathryn închise ochii. Nu putea să mai vorbească cu Rex. Simțea cum o lasă puterile.

– Cine e, Laura? îl auzi ea pe Rex de departe.

Kathryn simți vocea lui familiară ca pe un pumn în plex.

– Iertați-mă, spuse ea repede. Am greșit numărul.

Și trânti receptorul ca și cum ar fi fost o armă periculoasă. Își mușcă buzele nervos. Cât de proastă fusese! Se simțea frustrată și-i venea să se urce pe pereți de rușine. De ce nu ceruse relaxat cu Rex, ca o simplă colegă de serviciu ce-i era?

Bine măcar că Rex n-avea cum să-și dea seama că fusese ea!

Dar ea știa.

O oră mai târziu, alergând prin parcul Stanley, încă se mai învinuia pentru felul în care se purtase. Indiferent ce făcea, toate gândurile ei duceau spre Rex Panther.

Când ajunse în dreptul restaurantului Teahouse, locul cel mai îndrăgit de locuitorii Vancouver-ului, privi cu plăcere mașinile elegante parcate în față și figurile fericite ale oamenilor care intrau și ieșeau într-un șuvoi continuu.

Kathryn se opri o clipă să respire, când, la un moment dat, privirile îi fură atrase de o femeie elegantă, blondă, care mergea la braț cu un bărbat interesant. Privi mai atent și îngheță.

Era Rex Panther!

Îl privi hipnotizată, dându-și seama că el nu avea cum s-o vadă. La un moment dat femeia se opri, își frecă palmele una de alta ca și cum i-ar fi fost frig și-și întoarse fața spre Rex spunându-i ceva.

Kathryn nu putea să audă ce vorbeau. Dar după ce Rex o conduse pe femeie înăuntru, ieși preocupat. Probabil uitase ceva în mașină. Kathryn intră în panică și începu să alerge de la mașină la mașină, dorind să se ascundă.

Doamne, și Rex se îndrepta direct spre ea! Încă n-o văzuse. La naiba! La naiba! Ce să facă? Unde să se mai ascundă? Privi cu disperare în jur, căutând un loc mai ferit, dar Rex o văzu.

Simți cum i se înmoaie genunchii și se sprijini de un Mercedes argintiu, sperând ca proprietarul să fie undeva, în restaurant.

– Hei, bună seara, spuse Rex surprins.

Era proaspăt bărbierit, îmbrăcat la patru ace și mirosea fantastic.

– Ah, bună, spuse ea degajat simțind cum se înroșește toată.

Pe lângă el, îmbrăcată în treningul acela vechi, se simțea ca o cerșetoare.

– Mă așteptai? întrebă el zâmbind.

– Pe tine?

– Credeam că mi-ai văzut mașina și... spuse el scoțând cheile Mercedesului din buzunar.

– Asta e mașina ta? întrebă ea dezlipindu-se prompt de portieră.

– Da. Am două mașini, nu știai? Una pentru serviciu și... spuse el deschizând portiera din dreptul șoferului, și una pentru distracție.

Kathryn încercă să ignore parfumul puternic de Trésor de Lancôme, care venea din mașină.

– Credeam că după ce te-ai răzgândit și n-ai mai vrut să vorbești cu mine la telefon, te-ai gândit că e posibil să vin aici și... Nu puteai să aștepți până mâine?

– De unde naiba ai știut? întrebă uimită Kathryn. Sau doar faci o presupunere...

– Eu nu fac presupuneri. Am o intuiție fantastică, domnișoară Ashby.

Domnișoară Ashby? Nu-i mai spunea Kate sau Katie?

– Da, spuse ea privind în gol. Te-am sunat să-mi cer iertare pentru că am fost atât de nepoliticoasă cu tine...

– Oh, nu face nimic. Scuzele sunt acceptate.

– Rex, iubitule! strigă o voce de femeie din ușa restaurantului.

Kathryn privi speriată în direcția din care venea glasul. Doamne, ce frumoasă era... Laura. Semăna cu Grace Kelly și era extrem de elegantă. Iar ochii ei albaștri o fixau cu curiozitate.

Kathryn făcu câțiva pași spre ea, dându-și seama că aceasta era femeia pe care o privise pe furiș în dimineața în care trecuseră pe acasă pe la Rex, înainte de a pleca în Caraibe. Vecina lui Rex! Femeia căsătorită, cu trei copii, a cărei viața de familie părea perfectă.

Trish avusese dreptate. Rex Panther era implicat într-o relație cu o femeie căsătorită!

– Ei, eu... trebuie să plec, ezită ea. Vă urez distracție... plăcută.

Fusese cât pe ce să spună... „drăguță", dar se abținuse la timp. O cină cu Rex Panther nu putea fi decât extraordinară, nu doar „drăguță".

– Stai așa, Kate...

– Iartă-mă, trebuie să plec! strigă ea luând-o la fugă printre mașinile scumpe din parcarea restaurantului.

Și alergă kilometri întregi, neștiind încotro se îndreaptă. Știa doar că fuge. Că fuge de Rex. Voia să se obosească atât de mult încât să nu-i mai pese de nimic. Pentru că-l iubea pe Rex Panther și el nu era disponibil.

Nu avea să mai plece de la *Clarion* și din Vancouver. Rex nu merita. Era la fel de superficial ca și Derek. Avea să-și ia inima înapoi și s-o închidă pentru totdeauna, ca nimeni să nu i-o mai fure vreodată.

*

* *

Zilele următoare vremea rămase la fel de frumoasă. Știrile meteo anunțau un martie însorit.

Premiul câștigat pentru fotograful anului fusese prolific. Kathryn lucra până la epuizare și călătorea mai mult ca

niciodată. Iar Charlie, vechiul ei partener, cu simțul lui al umorului, reușea s-o scoată din starea proastă în care căzuse în ultimul timp.

Într-o seară de vineri, după ce se întoarseră dintr-o călătorie epuizantă, Charlie o conduse acasă cu mașina și înainte de a se despărți îi spuse:

– Nu crezi că-i păcat să stai închisă în casă vineri seara? Am vorbit cu Emma înainte de a pleca din Nanaimo și mi-a spus să te invit la noi la cină. Ce părere ai? Știi cât de bine gătește nevasta mea, spuse el făcându-i cu ochiul.

Kathryn ezită câteva secunde, gândindu-se la frigiderul ei gol. N-avea chef să facă cumpărături. Îi era foame, dar mai întâi trebuia să se îmbăieze într-o cadă cu apă fierbinte și plină cu spumă parfumată.

– Ar fi grozav, spuse ea. Aduc eu vinul.

– Bravo! Atunci ne vedem într-o oră? Copiii or să doarmă la ora aia. Și noi o să ne relaxăm, da?

Kathryn îi mai zâmbi încă o dată înainte de a intra pe aleea blocului, încărcată cu bagaje.

*

* *

În timp ce-și descuia ușa apartamentului auzi telefonul sunând. Își aruncă bagajele pe canapea și ridică receptorul în grabă.

– Alo, spuse ea cu vocea întretăiată de oboseală. Kathryn Ashby...

– Ah, Kate...

Închise ochii. Tipul ăsta avea puteri extrasenzoriale? De unde știa că tocmai sosise?

– Am încercat să dau de tine de o oră.

Mda. Era doar perseverent.

– Ce e? întrebă ea neutru.

– Mă întrebam dacă ți-ai făcut vreun program pentru diseară.

Kate privi în chiuvetă și observă un păianjen. Dădu drumu la apa caldă și privi absent mica vietate dispărând pe gura de scurgere.

– Kate? Mă auzi?

– Da... Te aud.

Își aminti scena din fața restaurantului. Laura... Rex și Laura.

– Iartă-mă, sunt ocupată.

– Ai planuri? întrebă el uimit.

– Da.Cinez cu Charlie și soția lui.

– Mmm.

– Nu mă crezi? De ce? Dacă n-aș fi vrut să ies cu tine ți-aș fi spus de la început. De ce crezi că m-aș fi ferit? Oricum, crezi ce vrei. Poți să-l suni pe Charlie ca să te convingi. La revedere.

Kathryn trânti receptorul și se duse direct la baie. Avea nevoie de o baie caldă. Dădu drumul la apă și turnă spumant din abundență. Apoi se dezbrăcă repede și se băgă în cadă. Își lăsă capul pe spate și uită cu totul de Rex Panther.

*

* *

– Piat D'Or? întrebă Emma privind eticheta sticlei cu vin. Minunat! Mulțumesc mult. Mă bucur că ai venit pe la noi. Nu ne-am mai văzut de secole.

– Mda, spuse puțin jenată Kathryn. Am fost extrem de ocupată. Apoi v-ați îmbolnăvit... Și eu am tras o răceală zdravănă. Apoi iar am lucrat...

– Vai, ce rochie frumoasă ai. Unde ai găsit-o?

Kathryn se îmbrăcase într-o rochie elegantă, lungă și neagră, cu un decolteu îndrăzneț.

– Mama mi-a cumpărat-o din New York. Mi-a făcut-o cadou de Crăciun.

– Mi se pare mie sau ai mai slăbit? Poate din cauza gripei...

Emma o luă de talie și o conduse în camera de zi. Lui Kathryn întotdeauna îi plăcuseră Charlie și Emma. Erau foarte diferiți unul de celălalt, dar formau un cuplu for-

midabil și erau fericiți împreună. Emma renunțase la cariera de creator de modele și se dedicase creșterii celor trei copii ai lor.

– O să mă ocup mai mult de mine după ce cresc copiii, îi spusese ea într-o zi.

În timp ce străbăteau holul lambrisat, Emma îi șopti lui Kathryn:

– Sper că nu te superi, dar Charlie a mai invitat pe cineva la cină în seara asta. Puteai să mă pici cu ceară, că nu credeam c-o să vină. L-am mai invitat de câteva ori, spuse ea în timp ce deschidea ușile care dădeau în camera de zi.

Mobila și mirosul familiar îi dădură un sentiment reconfortant. Charlie stătea lângă bar, îmbrăcat într-un tricou verde și o pereche de pantaloni kaki.

Alături de el, undeva lângă șemineu, stătea în picioare, cu spatele la ea, un bărbat înalt, bine făcut, care-și ținea mâinile în buzunare.

Kathryn îl recunoscu. Îl recunoștea dintr-o mie.

– Bună, Charlie. Hei, Rex, spuse ea cu voce tremurătoare încercând să pară degajată. Mă... bucur să te văd.

– Și eu, și eu!

– Ce vrei să bei, Kathryn? întrebă Charlie ridicându-se de pe scaunul de bar.

– Nu știu. Orice. Dar să fie ceva tare.

– Ia loc, Kathryn, spuse Emma. Așa cum îți povesteam, după ce a ajuns Charlie acasă, l-a sunat Rex să-l întrebe cum a fost în călătorie. Iar Charlie l-a invitat și pe el la cină.

Kathryn simți privirile lui Rex țintuind-o, dar nu se uită la el. Încerca să păstreze aparențele. Nu voia ca Emma și Charlie să știe că între ei fusese ceva.

– Unde ți-ai parcat mașina, Kathryn? întrebă Charlie. Știi cum e la noi cu parcarea...

– Am luat un taxi. Am de gând să beau în seara asta și nu vreau să rămân fără permis de conducere.

– Bine gândit, spuse Rex. Dar te sfătuiesc să nu mai arunci banii pe taxiuri. O să te conduc eu acasă.

– Nu trebuie...

– Nu fi fraieră, Kathryn, interveni Emma. Oricum, Rex are același drum cu al tău.

– Mda. Ai dreptate, renunță ea la argumente. Mulțumesc, Rex. Ești... drăguț.

Da. Era „drăguț". Dar n-avea chef să rămână singură cu pantera. Și așa îi stricase toată seara. Dar cine și-ar fi închipuit că avea să dea peste el tocmai la familia Burke? De ce Rex voise cu tot dinadinsul s-o vadă în seara aceea? Doar avea o relație cu o femeie mult mai frumoasă decât ea. Chiar dacă era căsătorită.

Kathryn bău pe-ndelete, ascultând pe jumătate discuția din jurul ei. Rex avea de gând să se folosească de ea ca s-o facă geloasă pe... Laura? Sau voia doar să-l convingă pe bărbatul Laurei că el era implicat în altă relație și n-avea nici o treabă cu soția lui, ci erau doar prieteni buni?

În timpul cinei Rex deveni din ce în ce mai amabil și mai atent cu ea. Iar privirile pe care le schimbau Emma și Charlie erau grăitoare.

La ora zece Rex se ridică brusc în picioare și, spre ușurarea ei, spuse:

– Gata, prieteni, e timpul să vă lăsăm să dormiți. Voi doi nu v-ați mai văzut de zece zile și cred că... aveți să vă povestiți multe.

– Ai dreptate, Rex, rânji Charlie luându-și în brațe soția. Am să-i povestesc Emmei un milion de lucruri.

Kathryn se ridică în picioare și se simți amețită, dar nu din cauza celor trei pahare cu vin pe care le băuse.

Capitolul 11

Pe drumul de întoarcere, Rex își dădu seam că ea n-avea chef de conversație. Traficul era lejer și Kathryn știa că Rex se gândea mai mult la tensiunea dintre ei doi decât la condus. Abia când ajunseră în fața blocului, Rex se întoarse spre ea și spuse:

– N-ai vrea să-mi oferi o cafea?

– Nu, spuse ea scurt.

– Nu ți-am cerut să faci dragoste cu mine, spuse el zâmbind. Vreau doar o cafea.

Cu simțul lui al umorului, Rex reușise să-i spargă puțin carapacea sub care se ascundea. Nu știa cum, dar bărbatul ăsta îi intra pe sub piele. Să-l ia naiba! Oricum, merita o cafea. În fond, o condusese acasă și-i salvase banii de taxi.

– Ei, spuse ea, oricum aveam de gând să-mi fac o cafea. Sper că nu te deranjează dacă e decofeinizată.

– Pot să parchez aici, în fața blocului?

– Nu se poate. Aici n-ai voie să parchezi decât un sfert de oră. Hai mai bine în parcare, în spatele blocului.

După ce parcară mașina, se îndreptară spre intrarea principală din fața blocului. Kathryn scoase cheile și întrebă:

– Apropo, cum ai intrat când ai venit la mine? Nu mi-amintesc să fi sunat la interfon.

– Nu. N-am sunat. Din întâmplare îl cunosc pe administrator – Jeff Bretton. A lucrat la *Clarion* o perioadă.

– Jeff? Îl cunoști pe Jeff? A lucrat la *Clarion?* Și eu cum de nu știam? Hmmm...

– De când locuiești aici? întrebă Rex în timp ce se îndreptau spre lift.

– Ia să mă gândesc... În iulie se fac trei ani.

– Și înainte unde ai locuit?

– În Halifax.

– Singură?

– O perioadă am locuit împreună cu părinții mei. Și apoi împreună cu Derek.

– Ah!

Liftul se opri la nivelul trei și Rex îi făcu loc lui Kathryn să iasă. Dacă nu l-ar fi cunoscut așa de bine, ar fi putut să jure că văzuse în ochii lui o scânteie de gelozie. Ceea ce ar fi fost absurd, desigur.

Apropiindu-se de ușa apartamentului ei, Kathryn îi aruncă o privire rapidă, dar figura lui era inexpresivă, ca și cum ar fi întrebat-o unde era mai bine să parcheze mașina.

Intrară în apartament și Kathryn aprinse luminile din camera de zi.

– Ia loc, spuse ea, și fă-te comod.

Apoi își aruncă jacheta pe un scaun și se duse la bucătărie.

– Deschide televizorul, dacă vrei, sau...

Kathryn se întoarse cu fața spre ușă și scoase un mic țipăt.

Rex era chiar în spatele ei. O apucă de umeri și o trase spre el. Înainte ca ea să poată reacționa, Rex îi cuprinse ceafa și o sărută pe nerăsuflate.

O sărută ferm, posesiv și pasional.

– Voiam să fac asta încă de la începutul serii, draga mea Katie, șopti el eliberând-o încet.

– Nu pot să spun decât un singur lucru, zise Kathryn sprijinindu-se amețită de chiuvetă. Ai un tupeu fantastic.

– Unui bărbat nu-i trebuie prea mult tupeu ca să sărute o femeie dornică, spuse el zâmbind leneș.

– Dar n-am spus și n-am făcut nimic în seara asta care să-ți dea de înțeles că aș fi dornică.

– Nu. N-ai făcut nimic. Dimpotrivă. Nu știai cum să fugi mai repede de mine.

– Atunci de ce..?

– Te-ai împotrivit prea înverșunat...

Rex avea dreptate. Se dăduse de gol.

– De ce, Kate? De ce te lupți? Orice s-ar întâmpla între noi...

– Dar nu se întâmplă absolut nimic între noi. Poate m-am lăsat puțin dusă de val, acolo, pe insulă. Dar să spunem că a fost de vină soarele și peisajul exotic.

– Nu răsărise soarele când ne aflam în piscină. Și nu era nici un peisaj exotic. Dar totul a început înainte de a pleca pe insulă. Când te-am sărutat pentru prima oară, la petrecerea din ianuarie.

Kathryn gemu neputincios și trânti două cești de cafea pe masă.

– Ascultă, Kate, am să-ți fac o confesiune. Înainte să te sărut, eram implicat într-o relație cu o doamnă minunată și refuzam să recunosc că sunt atras de tine. Întotdeauna am căutat femeile calde...

– Îți mulțumesc foarte mult pentru cuvintele astea frumoase, spuse Kathryn simțind cum i se pune un nod în gât și i se umplu ochii de lacrimi.

– Ascultă-mă, Kate, spuse el privind-o cu ochi serioși, regretând cele spuse. În ziua în care am venit la petrecerea ta și te-am văzut atât de rece și distantă în biroul lui Ken, mi-am dorit să te sărut atât de fierbinte încât să

topesc carapacea de gheață în care te-ai izolat și să-ți aprind inima. Din păcate, eu am fost acela care s-a încins. Dar ai dispărut ca Cenușăreasa la bal și n-am mai avut timp ca să vorbesc cu tine. A doua zi trebuia să plec din oraș. Timp de două luni n-am putut să mă gândesc la nimic. Nu-mi aminteam decât buzele tale...

Kathryn se simți cuprinsă de o dorință căreia nu i se putea împotrivi. Avea nevoie de ajutor. Trebuia să dispară de acolo înainte să se întâmple ceva iremediabil.

– Femeia cu care m-ai văzut la restaurant... Cine crezi că e?

– Laura, presupun, spuse ea în timp ce Rex îi cuprinse fața în palme. Nu știu...

– Este...

– ...femeia vieții tale, completă ea fără să se mai gândească.

– Nu. De fapt, într-un fel așa este. E sora mea. E cu un an mai mare decât mine și are o căsnicie fericită. E căsătorită cu Bob și au trei copii împreună. Laura are o afacere cu antichități în Granville. E o femeie foarte ocupată. La fel ca și mine. Și abia așteptăm să ne vedem pentru că asta se întâmplă foarte rar. Avem o relație specială. Ne iubim foarte mult, dar, din păcate, ne vedem prea puțin. Dacă n-ai fi fugit, te-aș fi prezentat. Și acum, că am lămurit situația...

Buzele lui îi gustară gura. Dulce, seducător, familiar, înlăturară toate barierele dintre ei. Cu un suspin venit din adâncul sufletului Kathryn își puse mâinile în jurul gâtului lui și-și înfipse degetele în părul lui des. Rex o luă în brațe și ea nu mai protestă.

Ajungând în dormitor, Rex o depuse pe pat ca pe un trofeu, privind-o cu ochii întunecați de dorință.

– Înainte să facem... dragoste, șopti el, vreau să te rog ceva.

Kathryn simțea cu bucurie, din tot sufletul, că Rex voia s-o ceară de nevastă. Dar vârtejul de fericire o conduse într-un loc în care nu voia să ajungă. Simțea că nu se poate căsători cu Rex. Acest bărbat își dorea o familie...

Nici măcar nu putea să-l lase s-o ceară.

Nu semăna cu Derek. Era un bărbat serios. Nu putea să-i întoarcă spatele, chiar dacă ea nu era o femeie întreagă. Nu putea să-l lase să se sacrifice, deși el ar fi făcut-o. Nu suporta să-i vadă lumina din ochi stingându-se atunci când avea să-și dea seama că nu poate avea ce-și dorea mai mult pe acest pământ.

Copiii lui.

Dar nici ea nu putea să renunțe la ceea ce ar fi putut să fie cea mai mare bucurie a vieții ei – o noapte împreună cu Rex.

Mâine avea să-i spună adevărul. Înainte ca el s-o ceară. Înainte să-i provoace o altă durere.

– Și eu trebuie să-ți spun ceva, zise ea. Dar nu în seara asta. Seara asta e doar a noastră.

– Da. Noaptea asta e a iubirii.

Rex ezită o clipă apoi o apucă cu sălbăticie în brațe, căutându-i buzele.

Kathryn câștigase. Măcar în seara aceea.

*

* *

– Acum, spuse Rex luând ceștile de plastic din care-și băuseră cafeaua de dimineață pe banca din parc, hai să ne plimbăm și să discutăm.

Trecură pe lângă coșul de gunoi și aruncară resturile micului lor dejun. Fusese ideea lui Rex să cumpere cafea fierbinte, brioșe și fructe pe care să le mănânce la aer curat, în parc.

Se trezise înaintea ei. Kathryn dormise atât de profund încât nici nu-l auzise când el se sculase din pat și se dusese la duș. Când se întorsese gol și ud de la baie, o dezvelise fără milă și o luase în brațe.

– Bună dimineața, Kate, spusese el râzând fericit. Hai, du-te și spală-te, îmbracă-te... E o dimineață minunată și vreau să te duc într-un loc în care-mi place să mă plimb.

Apoi o sărutase așa cum un bărbat își sărută femeia iubită în fiecare dimineață. O sărutase dându-i senzația de siguranță, de acasă.

Acum, îndreptându-se spre lac, Kathyn își simțea sufletul greu și inima sfâșiată. Sosise momentul despărțirii. Ce scurtă fusese fericirea ei! Și cât de vulnerabilă se simțea. Carapacea sub care se ascunsese fusese zdrobită iremediabil și acum se simțea expusă. Mai expusă ca niciodată. Avea să sângereze mult. Dar meritase.

Fiecare fericire avea prețul ei.

Rex o luă de mână și ea se strădui să zâmbească. Într-adevăr era o dimineață minunată de primăvară, cu un cer albastru și limpede.

– Uite un pescăruș, spuse Rex arătându-i pasărea care plana deasupra lacului.

– Da... spuse ea stăpânindu-și un oftat care-i îngreuna sufletul.

– Kate, hai să mergem puțin mai încolo. Știu un loc retras. Ți-am spus aseară că vreau să-ți zic ceva.

– Și eu... trebuie să-ți spun ceva. Pot să spun eu prima? întrebă ea privindu-i figura fericită și simțind că-i vine să țipe de durere.

Rex își trecu degetele prin părul ei și șopti:

– Cu părul în vânt, așa cum ești acum, semeni cu o nimfă a mării. Aurie, misterioasă, seducătoare...

Cu fiecare cuvând pe care i-l spunea, Rex îi făcea mai grea viața. Îi venea să spună – stop! Dar n-o făcu. Savura ultimele momente de fericire.

Se așezară pe o bancă retrasă în spatele unor tufișuri, de unde aveau o priveliște frumoasă asupra lacului. Rex o cuprinse în brațe și-și sprijini bărbia de umărul ei.

– Voiam să-ți spun de mine și de Derek, începu ea simțind că nu mai rezistă. Despre relația noastră și motivul pentru care ne-am despărțit.

– Nu contează, Kate, o opri el. Indiferent ce s-a întâmplat între tine și Derek, nu mai contează. S-a terminat. Nu-mi datorezi nici o explicație. Ceea ce s-a întâmplat în trecut e treaba ta. Tot ce vreau să știu despre tine e...

– Voiam să-ți spun ce s-a întâmplat între noi, îl întrerupse ea hotărât.

Rex simți tensiunea din vocea ei și o lăsă să continue.

– L-am cunoscut pe Derek în ultimul an de facultate. Era asistentul meu. Era un fotograf excepțional și m-a luat sub aripa lui. Îl admiram sincer. Ceea ce a început ca o relație platonică s-a sfârșit cu ceva serios și în cele din urmă m-a cerut de nevastă. Îl iubeam. Sau credeam că-l iubesc. Dar când m-a cerut părinților, ei ne-au sfătuit să mai așteptăm un an. Se pare că încă de atunci ei aveau rezerve în ceea ce-l privea. Am acceptat cu îndoială...

– Nu trebuie să continui, Kate, șopti el. Știu că e dureros.

– Spre sfârșitul anului, am început să fac pregătirile de nuntă. Dar într-o seară m-am îmbolnăvit. Am avut o... hemoragie grea, urâtă... M-am internat. Ginecologul mi-a găsit un fibrom mare în uter. Benign... Dar mai erau și alte probleme. Și a fost nevoit să-mi... scoată uterul.

– Doamne, Kate!

Vocea lui era plină de compasiune și dragoste.

– Așa că m-au operat. Și, zâmbi ea trist, nu pot să mai am copii. Iar Derek n-a mai vrut să mă ia de nevastă. Spunea că-și dorește copii. Copiii lui... Și mi-a spus că pentru el nu mai sunt aceeași persoană de care s-a îndrăgostit. Că pentru el... nu mai exist, spuse ea cu voce spartă. Așa că, vezi? De asta mi-am îndreptat toată atenția spre cariera mea. Nu sunt Femeia Glacială, Rex. Dar... nu mai are rost... să sper.

Tăcură. Iar tăcerea lui Rex părea atât de calmă! De fapt, ce putea să mai spună?

– Nu știe multă lume, continuă ea. Decât Nicole, sora mea, părinții mei și Derek, desigur. Am considerat că trebuie să știi și tu.

Kathryn își înfipse unghiile în palme. Își simțea fiecare fibră din corp încordată. Da. Făcuse bine că-i spusese. Nu se putea altfel. O durea îngrozitor. Dar ar fi durut-o și mai tare să vadă lumina din ochii lui Rex stingându-se.

– Știam că nu ai gânduri serioase cu mine, spuse ea. Știam că mă dorești doar fizic. Dar nu se știe niciodată.

Poate că ne-am fi văzut mai des și... poate cu timpul – e absurd să fac presupuneri, dar mai bine așa, să te pun în gardă – te-ai fi îndrăgostit de mine. Și eu nu pot să las nici un bărbat să aibă o relație serioasă cu mine. Nu vreau să mai rănesc pe nimeni. L-am rănit pe Derek. M-a părăsit. El n-avea nici o vină. Nici eu... Dar... soarta... M-am gândit că ar fi mai bine să-ți spun de la început. Acum, când încă suntem... prieteni.

Rex tăcu mult timp. Nici un mușchi nu i se mișca. Părea imobil. Kathryn se gândea că poate nici n-o auzise. Deși nu se atingeau, ea îi simțea tot trupul tensionat.

Nu voia să-l pună în situația lui Derek. Probabil că în acel moment el căuta câteva cuvinte de compasiune. Și ea se simțea mult mai bine. Îi oferise lui Rex ocazia de a se retrage elegant.

Ar fi fost prost să nu profite.

Da. Putea să-i spună: „Mă bucur că mi-ai spus, Kate. Să rămânem prieteni."

– Rex? Voiai să-mi spui ceva...

Doamne! Și-ar fi dat sufletul numai să nu vadă mila din ochii lui. Voia doar ca bobocul dragostei lor să rămână înghețat pe veci.

– Da... da... spuse el cu glas pierdut.

Se ridică în picioare, își băgă mâinile în buzunare și se îndepărtă de ea câțiva pași.

Ciudat. Plângea fără lacrimi. Era înghețată, tremura și aștepta...

Când Rex se întoarse spre ea, avea figura răvășită, dar ochii lui încă străluceau.

Se apropie de ea, o apucă de umeri și-i spuse înfrigurat:

– Da, Kate, voiam să-ți spun ceva. De fapt, voiam să te întreb ceva...

Kathryn așteptă un miracol.

– Voiam să te întreb dacă vrei să vii cu mine mâine seară la o petrecere, la sora mea acasă.

Nu existau miracole. Și ea știa asta.

Îi oferise o portiță de scăpare și el o acceptase. Întrebarea pe care voia să i-o pună c-o seară înainte n-avea să mai fie rostită niciodată.

Iar dacă ea îi oferise ocazia să se retragă, nu voia ca el să știe niciodată cât o costase s-o facă. Nu voia ca el să-și dea seama că ea sperase, crezuse că el avea s-o ceară de nevastă.

– Mi-ar plăcea să vin la petrecere, spuse ea liniștit. Mulțumesc pentru invitație. Și acum, aș vrea să mă conduci acasă. De obicei sâmbăta îmi duc hainele la spălătorie, fac cumpărături, fac curățenie prin casă... N-aș vrea să mă abat de la regula asta care mă... ține în viață.

În timp ce ieșeau din parc, Rex părea pierdut în gânduri. Când ajunseră la mașină se întoarse cu fața spre ea și o întrebă dintr-o dată:

– Te-ai gândit să adopți un copil? Multe femei singure o fac.

– Da. Multe femei... Dar mă tem că nu sunt făcută pentru așa ceva.

– N-ai putea să iubești copilul altuia?

De ce o chinuia?

– Nu e vorba de asta, spuse ea dregându-și glasul. Aș fi egoistă să iau copilul... altuia, când acel copil are... o mamă și un tată.

– Ah... Înțeleg.

Intrară în mașină și înainte să pornească motorul, Rex o luă în brațe.

– Mulțumesc, Kate. Mulțumesc că ai fost așa de sinceră cu mine. Trebuia să știu lucrul ăsta. Din cauza asta nu te-am înțeles niciodată.

Dar acum o înțelegea.

Înțelegea că ea nu era femeia potrivită pentru el, femeia care avea să-i nască copiii.

Iar mâine aveau să se ducă împreună la petrecere, ca doi prieteni, ca doi amici buni. Măcar atâta.

Iar de poimâine nu se vor mai vedea niciodată.

Capitolul 12

Kathryn ura petrecerile.

Nu înțelegea de ce le plăcea oamenilor să stea ore în șir, să bea, să mănânce și să poarte discuții lejere? Existau atâtea distracții pe lume. Dar acum acceptase și era nevoită să participe. Pentru Rex, și implicit pentru ea.

Vremea se înrăutățise, plouase și afară era prea frig pentru o petrecere în aer liber. În timp ce înainta pe aleea care ducea spre intrarea în casa surorii lui Rex, Kathryn remarcă faptul că aerul avea iz de pământ reavăn.

Bătu la ușa masivă de stejar, simțindu-și sufletul golit. Era sigură că Rex avea să-i deschidă.

Dar greși. În ușă apăru Laura, îmbrăcată într-o bluză de mătase albastră și o fustă asortată de lână.

– Bună, spuse Laura vesel. Intră, te rog. Ce zi! E așa de întunecat și frig... Brrr... Ah, dar nu m-am prezentat. Eu sunt Laura. Și tu trebuie să fii Kate. Rex îmi vorbește tot timpul despre tine.

Kathryn ar fi vrut s-o corecteze și să-i spună că numele ei nu e Kate, dar ochii Laurei erau așa de prietenoși și de sinceri, încât se abținu. Oricum, ce mai conta? Kathryn, Kate sau Katie...

– Serios? făcu ea. Sper că ți-a vorbit numai de bine.

– De fapt... nu.

– Nu?

– Dacă ar fi să-l cred pe cuvânt, ești cea mai imposibilă femeie de pe fața pământului.

– Oh, zâmbi Kathryn. Nu cred că sunt cea mai imposibilă. Dar cred că el a reușit să scoată din mine tot ce aveam mai rău.

Traversară holul și intrară în camera de zi care era goală. Și nu numai goală dar și foarte dezordonată. Pe jos era plin de jucării dezmembrate, pe marginea unei mese erau înghesuite câteva cești de cafea, iar pe un scaun zăceau mototolite câteva pagini dintr-un exemplar din *Weekends Wonderful*.

– Iartă-mă, am sosit prea devreme? întrebă Kathryn. Credem că Rex vine la patru.

– Nu ai sosit prea devreme. Și lui i-am spus să vină tot la ora patru.

– Dar...

Nu voia să fie nepoliticoasă, dar ce putea să spună?

– Ce e? întrebă Laura privind-o atent.

– Dacă eu n-am venit prea devreme, înseamnă că toată lumea a întârziat?

– Toată lumea? Nu înțeleg. Rex a mai invitat și pe altcineva? Când m-a sunat ieri și mi-a spus că vine cu tine aici, la ziua Melissei, am crezut că e vorba doar de voi doi.

– Dar nu e vorba de o petrecere?

– O petrecere? Dumnezeule, nu! Eu și Bob nu putem să suferim petrecerile. Nu. E doar ziua Melissei. Rex și Bob i-au dus pe copii la un matineu. Au luat dubița și cred că sunt blocați în trafic. Ar trebui să apară în zece minute. Așa ți-a spus Rex? Că e vorba de o petrecere?

– Da... Dar am bănuit că e vorba de o petrecere cu oameni mari.

– Ești dezamăgită?

– Nu... De fapt nici mie nu-mi plac petrecerile.

– Perfect! Ah, spuse ea amintindu-și ceva și luând ziarul de pe scaun. Voiam să te felicit pentru fotografiile astea. Nu mi-o imaginam pe Flame Cantrell atât de naturală. Bine, și reportajul lui Rex a fost excepțional. Orice alt ziarist ar fi tratat subiectul ca senzațional, dar el l-a scris cu compasiune și respect. Cine ar fi crezut că biata femeie a avut o copilărie atât de nefericită? Oricum, vă felicit pe amândoi.

– Mulțumesc, Laura. După un început dezastruos, lucrurile au luat o întorsătură fericită.

– Știu. Mi-a povestit Rex. Nu vrei o cafea? Stai aici, lângă foc. Mă întorc repede ca să mai putem sta de vorbă. Crede-mă, după ce vor veni copiii, va fi atâta zarvă că nu ne vom mai înțelege om cu om. Simte-te ca acasă.

O petrecere de copii. Kathryn reușise să-și ascundă sentimentele vorbind cu Laura despre Flame Cantrell. Dar acum, fiind singură, își plecă umerii descurajată. După ce-i mărturisise lui Rex că nu putea să aibă copii, el o tortura aducând-o la o petrecere cu copii. Iubea copiii, dar uneori, stând în preajma lor, suferea prea mult.

Aruncă o privire prin jur și ochii i se opriră asupra unei fotografiii înrămate cu doi oameni – Rex și o femeie. Stăteau sub un pom înflorit și-și zâmbeau tandru.

Kathryn își simți inima mușcată de gelozie. Fără să se mai gândească apucă fotografia și o privi cu fascinație bolnavă.

– Gata! strigă Laura intrând în cameră cu o tavă cu două cești aburinde. Vrei frișcă, zahăr?

– Nu, mulțumesc, spuse ea punând repede fotografia la locul ei.

– E o fotografie frumoasă, nu-i așa? Rex și Bronwyn. De asta am înrămat-o. Bronwyn era foarte fotogenică, nu ți se pare?

– Bronwyn? întrebă Kathryn cu inima strânsă.

– Ah, nu știi? Soția lui Rex, spuse ea, apoi văzându-i expresia șocată, adăugă repede: Dumnezeule, nu știai!

– Rex e căsătorit? întrebă Kathryn cu voce înghețată. Dar mi-a spus că nu e...

Laura tuși scurt și spuse încet:

– Nu, Kate. Rex nu mai e căsătorit. Soția lui a... murit.

Kathryn aproape că scăpă ceașca de cafea din mână. Înainte să mai poată spune ceva, auzi un țipăt de copil.

– Asta-i Jessica, spuse Laura zâmbind, ridicându-se în picioare. A stat aseară până târziu la televizor și acum tocmai și-a terminat somnul de după-amiază. Kate, iartă-mă... credeam că știi...

Privirea femeii era plină de îngrijorare și Kathryn simțea că trebuie să spună ceva. Dar ce? Avea gura uscată și nu mai putea nici să înghită.

Laura ezită câteva secunde, dar copilul țipă iarăși și ea se ridică în picioare.

– Iartă-mă, Kate, dar trebuie să mă duc la Jessica.

După ce Laura plecă din cameră, Kathryn se ridică neliniștită în picioare. Ce greșeală mare făcuse că venise aici! Acum își dădea seama că nu-l cunoștea deloc pe Rex. Și ea, care-i dăruise inima și sufletul...

Mereu o tachinase pentru faptul că ea era așa de rezervată. Dar el era de fapt cel închis în sine. Ar fi putut să-i spună că fusese căsătorit.

Trebuia să plece. Acum, înainte să apară Rex. Când Laura avea să coboare, ea îi va îndruga o scuză și va pleca repede. Putea să-i spună c-o doare capul, sau că trebuie să ajungă neapărat undeva.

Auzi o ușă trântindu-se și respiră adânc, așteptând nerăbdătoare apariția Laurei.

Ușa se deschise larg și în prag apăru Rex!

– Bună, spuse el liniștit. Iartă-mă că am întârziat. Am fost prins în trafic. Ar fi trebuit să-mi iau măsuri de prevedere...

– Nu face nimic.

Oare o mai iubea pe soția lui? Oare se gândise la Bronwyn în timp ce făcuse dragoste cu ea? Trebuia să plece cât mai repede, înainte să spună ceva ce să regrete mai târziu.

– Tocmai voiam să-i spun Laurei că trebuie să plec, zise ea. Îmi pare rău. Nu mă simt prea bine. N-ar fi trebuit să vin aici, dar...

– Am vorbit cu Laura adineauri, o întrerupse el. Îmi pare rău că ai fost nevoită să auzi de la ea despre Bronwyn. Eram...

– Dar nu plec din cauza asta...

– Voiam să-ți spun chiar eu în după-amiaza asta despre fosta mea soție

– De ce nu mi-ai spus că e ziua de naștere a nepoatei tale? De ce m-ai păcălit așa...?

– Doamne! oftă el adânc. Am feștelit-o rău, nu? Kate, crede-mă că n-am vrut să-ți fac rău...

– Kate, a venit Rex, spuse Laura intrând în cameră. Ah! Aici erai? Bob a dus copii la subsol, în camera de joacă. O

să-i țină puțin ocupați. Eu mă duc să fac hamburgerii. Aveți cincisprezece minute la dispoziție și apoi intrați în colimator...

– Mulțumim, Laura, spuse Rex punându-și un braț în jurul taliei surorii lui.

Laura îl sărută pe obraz și ieși din cameră grăbit.

– Rex, spuse Kathryn îndreptându-se spre ușă, vreau să plec acasă.

– Ieri, când mi-ai vorbit despre Derek, eu te-am ascultat, spuse el prinzând-o de braț.

Kathryn îngheță simțindu-se prinsă în cursă. Rex avea dreptate. El nu voise să-i asculte povestea cu Derek, dar din politețe, o făcuse. Nu era normal să facă și ea la fel?

– Bine, spuse ea încordat.

– Vrei să stai jos?

Kathryn îl ascultă.

– Pe Bronwyn Sellars o cunoșteam din liceu. Nu eram îndrăgostiți unul de celălalt, eram doar amici buni. Mereu mi se confesa atunci când suferea din dragoste. Învățam împreună, jucam tenis, ne distram împreună... Era o relație pur platonică. După liceu fiecare a avut drumul lui. Bronwyn voia să devină creatoare de modă și eu voiam să devin ziarist. Corespondam, vorbeam la telefon, dar ani de zile, din cauza programului, n-am reușit să ne întâlnim prea des. Apoi, ne-am întâlnit cu ocazia unei petreceri de Crăciun la New York. Reîntâlnirea a fost perfectă. Era ca

și cum nu ne-am fi despărțit niciodată. Așa că ne-am gândit să ne legăm viețile. Oricum, eram cel mai reușit cuplu dintre toate câte le cunoșteam. Ne-am hotărât să vedem cum ne înțelegem la pat.

– Rex, nu vreau să aud asta. Nu mă interesează...

– Stai jos, Kate. N-am terminat.

– Bine, cedă Kathryn. Continuă.

– Și am făcut dragoste. Ar fi trebuit să fie grozav. Amândoi ne-am dorit să fie grozav. Dar n-a fost așa. Pur și simplu n-a mers. Dumnezeu știe de ce, dar n-a existat nici o scânteie. Poate că ne străduiserăm prea mult, nu știu. Sau ne-am așteptat la prea mult. Sau poate că eram atât de buni prieteni încât pur și simplu n-am reușit să ne relaxăm.

– Dar te-ai însurat cu ea, protestă Kathryn.

– Da, ne-am căsătorit. Vezi tu, două...

Ușa se deschise brusc și Rex se opri în momentul în care o fetiță cu păr lung și blond intră în cameră. Kathryn o recunoscu. Era fiica cea mică a Laurei. Purta o rochie înflorată și o pereche de ciorapi lungi, albi. Avea obrajii ca doi bujori și ochii cârpiți de somn.

– Bună, Jess, spuse Rex zâmbindu-i încurajator.

Dacă ar fi putut să aibă un copil, Kathryn și-ar fi dorit ca el să semene cu Jess.

– E adorabilă, șopti ea.

Copilul se apropie de ei timid și-i privi cu ochi mari, rotunzi, albaștri și inocenți.

Doamne, chiar nu se putea controla? Nu avea pic de mândrie? Simțea că-i vine să plângă atunci când se uita la micuța aceea blondă.

Luptându-se cu lacrimile, se ridică în picioare. Nu putea să-l privească pe Rex. Nu putea să se uite la expresia de milă din ochii lui. El nu putea să-i înțeleagă agonia. El va avea copii într-o zi și până atunci putea să se bucure de prezența copiilor surorii lui.

– Trebuie să plec, spuse ea cu vocea înecată în lacrimi. Te rog, lasă-mă...

Încă o dată Rex se așeză în fața ei blocându-i calea. O prinse de umeri și o forță să-l privească în ochi.

– Mă iubești, nu-i așa, Kate?

Nu era o întrebare, era o constatare. Kathryn nu mai avea puterea să-l mintă.

– Da, recunoscu ea. Da, la naiba, te iubesc!

Acum umilința ei era deplină.

– Oh, draga mea Katie, mi-era așa de teamă să nu mă înșel...

Ziua aceea fusese plină de evenimente devastatoare pentru ea. Nu mai suporta încă unul neașteptat. Ametită, ascultă vorbele lui Rex fără să le înțeleagă. Rex se temea? De ce? Cum adică? Voia ca ea să-l iubească? Dar...

– Nu te ascunde de mine, Kate, șopti el sărutându-i urechea. Te rog...

Cu o forțare supraomenească, Kathryn îl privi în ochi și văzu acolo speranța.

– Jess, spuse Rex privind fetița cu coada ochiului, vreau să-ți prezint pe cineva.

Copilul se uită la el și-i zâmbi inocent. Îi dădu drumul lui Kathryn și luă fetița în brațe.

– Spune-i „bună“ lui Kate, Jess.

– Bună, Kate.

Ochii albaștrii ai micuței o acceptau.

Rex o luă de talie pe Kathryn și capetele celor trei se apropiară tandru, cald.

– Kate, draga mea, spuse el cu dragoste, aș vrea să ți-o prezint pe Jessica, doamna vieții mele.

O sărută pe Kathryn pe frunte și o privi în ochi înainte să adauge:

– Ea e fiica mea, Kate.

*

* *

Mult timp mai târziu, Rex și Kathryn reușiră să stea singuri de vorbă. Și asta după ce Bob veni la ei și le spuse că începe petrecerea.

De ani de zile Kathryn nu mai fusese la petreceri cu copii.

– Știu că ar trebui să-ți dau multe explicații și trebuie să-mi cer iertare pentru o mie de greșeli, dar Katie, draga mea, nu-i așa că te căsătorești cu mine?

Kathryn nu trebuia să vorbească. Răspunsul era în ochii ei și-l putea citi oricine.

În cele din urmă petrecerea se sfârși, iar copiii se culcară.

– O s-o duc eu pe Jess la grădiniță mâine dimineață, spuse Laura. E obișnuită cu rutina asta, chiar și atunci când Rex este acasă.

– Poți să mă conduci acasă, domnișoară Ashby? întrebă Rex. Sunt fără mașină.

– Desigur, te las eu.

Le mulțumiră Laurei și lui Bob pentru petrecere. La plecare, Laura o îmbrățișă cu căldură pe Kathryn, făcând-o să se simtă ca acasă.

– Te mai așteptăm pe la noi, îi șopti Laura la ureche. Bine ai venit în familie.

Ploaia se oprise și seara devenise mai plăcută.

– Ar trebui să mergi pe jos până acasă. Cred că ai mâncat vreo patru felii de tort și ar fi bine să le dai jos înainte să ți se depună pe burtă. Îmi plac bărbații care sunt în formă.

– Nu contează asta. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Vrei un răspuns?

– Știi ceva? Ce-ar fi să mă conduci acasă, să bem ceva, și să refolmulez întrebarea?

– Nu obișnuiesc să beau și să conduc.

– Cine spune că trebuie să conduci?

– Ce sugerezi, domnule Panther?

Rex îi luă cheile de la mașină din mână și spuse rânjind:

– Ești prizoniera mea. Până când hotărăsc eu că e timpul să-ți dau voie să pleci.

O sărută pe alee, o sărută în fața ușii, o sărută în timp ce deschise ușa și iarăși o sărută când intrară în casă.

– Hai la bucătărie, spuse el după cinci minute, cu răsuflarea tăiată. Să-ți fac o cafea. Cu cofeină. În seara asta n-am de gând să te las să dormi.

Lui Kathryn i se părea că visează. Nu i se întâmplau ei toate astea. Nu existau miracole în viață. Cel puțin ea n-avusese parte de nici unul până atunci.

– Îți place casa mea? Sper că da. Pentru că n-am chef să mă mut de aici. Am luat-o special pentru că e aproape de a Laurei. Fără ea nu m-aș fi descurcat cu Jess. Când eram la New York am angajat o bonă, dar n-a mers.

– Rex... Rex... oprește-te. Nu ți se pare că mă cam... grăbești?

– Kate, spuse el privind-o serios. Iartă-mă. Dar n-am făcut niciodată așa ceva. De fapt... n-am fost niciodată îndrăgostit.

– Nu la asta mă refer. Vreau să-ți spun că trebuie să... vorbim. Sunt atâtea lucruri pe care nu le înțeleg.

Rex puse cafea într-un ibric și se întoarse spre ea.

– Știu că ai fost șocată când ai aflat că Jess e fiica mea. Ți-am spus că Laura și Bob au trei copii și tu ai presupus că e vorba despre cei trei copii pe care i-ai văzut în dimineața în care am plecat la aeroport.

– Nu. Acum știu că Laura și Bob mai au un fiu care învață la un internat din Vancouver. Nu asta m-a șocat. Pot să... stau jos? Trebuie să recunosc faptul că nici eu n-am mai simțit așa ceva. Nimeni nu mi-a spus că dragostea face dintr-o femeie cu picioarele pe pământ o aeriană...

– Atunci, draga mea, spuse el sărutând-o și așezându-se pe un scaun aproape de ea, ce mai vrei să știi?

– Cum să mă concentrez când... mă săruți? se plânse ea râzând. Poți să te controlezi două minute?

– Iartă-mă, spuse el punându-și mâinile la spate. Dă-i drumul!

– Vineri seara, spuse ea umezindu-și buzele, ai spus că vrei să mă întrebi ceva. Eu credeam că vrei să mă ceri de soție, dar....

– Kate, spuse el cu privirile întunecate, aveam de gând să... Ascultă-mă. Trebuia să mă gândesc la Jess. E cea mai importantă ființă din viața mea, după ce a murit Bronwyn. Tu mi-ai spus că n-ai timp de copii.

– Asta pentru că simțeam că n-am un viitor, spuse Kathryn încet.

– Dar nu știam asta vineri seara. Pe insulă, când mi-ai spus că scoicile sunt goale, m-am întrebat...

– După ce am aflat că nu pot avea copii, m-am simțit goală pe dinăuntru, exact ca...

– Exact ca o scoică. Abia ieri mi-am dat seama la ce te gândeai. După ce mi-ai povestit despre operație.

Rex întinse mâna și apucă de undeva din spatele ei, de pe un raft pe care ea nu-l observase până atunci, o scoică foarte asemănătoare cu cea culeasă de el de pe insulă, din Golful Scoicilor.

– Ia-o, Kate, spuse el, ține-o la ureche și ascultă. Dar de data asta ascultă bine.

Degetele ei le atinseră pe ale lui, în timp ce încerca să-și potrivească scoica la ureche.

Kathryn închise ochii și se concentră.

La început auzi un mic foșnet din cauza părului care se frecase de scoică. Dar apoi, imediat după aceea, auzi... foșnetul valurilor. Muzical și magic... Se concentră și mai mult, strângând pleoapele, dorind ca totul să nu fie doar o simplă iluzie. Aproape putea să simtă gustul sărat al mării, să vadă cerul albastru și plaja cu nisip alb, pescărușii țipând și valurile spărgându-se de mal.

– Zâmbești, Kate.

Kathryn deschise ochii.

– Acum înțelegi frumusețea cântecului? Eu cred că tot ce a fost creat de Dumnezeu pe pământ are un suflet. La fel ca și tine, Kate Ashby, spuse el sărutând-o pe frunte, care ai cel mai frumos suflet din lume.

Kathryn ar fi vrut să rămână pe genunchii lui Rex, care-i șoptea vorbe frumoase în ureche, toată viața. Dar trebuia să-i pună o întrebare.

– Rex... De ce te-ai căsătorit cu Bronwyn dacă n-o iubeai?

– Nu ți-ai dat seama? La două săptămâni după ce ne-am despărțit, a realizat că e însărcinată. E drept, amândoi ne doream copii. Soluția a fost căsătoria. Pentru binele copilului. Nu era cea mai bună variantă, pentru că într-o zi aveam să mă îndrăgostesc și să mă despart de ea.

– De ce... a murit?

– A fost ucisă.

– Poftim? Cum?

– Era într-un magazin, într-o după-amiază, pe la ora trei, la câteva luni după nașterea lui Jess, când, un bărbat nebun a năvălit înăuntru c-o armă și a tras o serie de focuri la întâmplare. Când a apărut poliția, individul s-a sinucis. Dar, ce folos?

– Vai, Rex...

– Simțeam nevoia să plec de la New York, Kate. Aveam prea multe amintiri acolo. În timp, m-am obișnuit cu ideea, dar multă vreme n-am putut să vorbesc despre asta. De aceea viața mea privată e secretă pentru mulți. Puțini de la *Clarion* cunosc adevărul.

– Vai, Rex...

– Eu și Bronwyn am fost fericiți împreună. Nu regret nimic. Au trecut aproape trei ani de la moartea ei. E timpul să las trecutul în urmă. Și viitorul... vreau să mi-l petrec mai mult alături de familie, acasă.

– Charlie spunea că femeia vieții tale se plânge că nu te vede prea des...

– Charlie are dreptate. Jess se plânge mereu că mă vede prea rar. Dacă ar putea, ar sta numai cu mine, toată ziua.

– Îți mai pun încă o întrebare, Rex. Spuneai că în seara în care am făcut dragoste nu voiai să mă ceri de nevastă.

– Nu. Aveam de gând s-o fac abia după ce aveai s-o cunoști pe Jess. Voiam să n-am nici un fel de îndoială. Voiam să simt din toată inima c-o poți iubi, așa cum o iubesc și eu. Nu voiam nimic mai mult. Și când am văzut cum o privești...

– Oh, Rex... mă durea inima, eram umilită și plină de disperare pentru că-mi dezvelisem călcâiul lui Achile. Îmi doream din tot sufletul să am o fetiță ca Jess. Dar, vezi? Misterioase sunt căile Domnului...

– Așa e, iubita mea, așa e... murmură el sărutându-i buzele.

Sfârșit